

"מפתה, סקסקקסי, מגניב אש... אנחנו מתים עליו"
פרז הילטון

וולבגר

אליס קלייטון

-סדרת הקוקטיילים-

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

1

"הו, כן."

טאחחח.

"הו, כן."

טאחחח. טאחחח.

מה לעזא...

"הו, כן! זה כל כך טוב!"

חילצתי את עצמי משינה עמוקה וסקרתי את החדר המוזר, מבולבלת לחלוטין; ארגזים על הרצפה. תמונות שע נות על הקיר.

חדר השינה החדש שלי, בדירה החדשה שלי, הזכרתי לעצמי.

הנחתי את ידיי על שמיכת הפוך ומגע הסדינים המשובחים שלי הרגיע

אותי. הייתי מודעת לאיכות הסדינים אפילו בעודי מנומנמת.

"מממ... כן, בייבי. בדיוק שם. בדיוק ככה... אל תפסיק, אל

תפסיק!"

אוי אלוהים...

התיישבתי, שפשפתי את עיניי והסתובבתי אל הקיר שמאחוריי.

ואז התחלתי להבין מה העיר אותי. ידיי, שעדיין ליטפו בהיסח דעת

את השמיכה, לכדו את תשומת לבו של קָ לִי ייב, חסֶּ ר־חתול שלי.

הוא תחב את ראשו מתחת להן ודרש שארגיע אותו. ליטפתי אותו והתבוננתי סביבי, בניסיון להשתלב בחלל החדש לי.

עברתי לכאן מוקדם יותר באותו יום. זאת היתה דירה מקסימה:

חדרים מרווחים, רצפת עץ, משקופים מקומרים – ואפילו אח! לא היה לי מושג כיצד מדליקים אש, אבל העובדה הזניחה הזאת בכלל לא הטרידה אותי. מה שהכי רציתי זה לפזר את חפצי על אדן האח. כמעצבת פנים, הייתי רגילה לרמיין איך מסודרים הרהיטים, כמעט בכל חלל, גם אם הוא לא שלי. לפעמים חבריי היו משתגעים ממני מפני שלא הפסקתי להעביר את חפציהם ממקום למקום.

את רוב היום הקדשתי למעבר, ורק אחרי ששכבתי באמבטיה על-רגליים מספיק זמן כדי להפוך לשזיף מיובש נכנסתי למיטה. נהייתי מהחריקות והציוצים האופייניים לבית חדש: רחש תנועת המכוניות בחוץ, מוזיקה שקטה, צלילי הקליק-קליק המרגיעים של קלייב המתרוצץ וחוקר את השטח. דרך אגב, הקליק-קליק הזה מקורו בציפורניו הארוכות...

הבית החדש שלי, חשבתי בשביעות רצון תוך כדי צלילה לשינה נעימה, וזו הסיבה שהופתעתי כל כך לגלות שהתעוררתי ב... בואו נראה... שתיים שלוש-ושבע לפנות בוקר.

מצאתי את עצמי בוהה בטמטום בתקרה ומנסה להשיב לעצמי את השלווה שחשתי קודם. אבל ניתרתי בבהלה כשגב המיטה התחיל לנוע – או ליתר דיוק, נדפק בקיר.

מישהו צוחק עליי? ואז שמעתי את מה שאפשר לפרש רק בדרך אחת:

"הו, סיימון, זה כל כך טוב! מממ..."

נו, באמת.

מצמצתי בעיניי. כבר הייתי ערנית יותר ומרותקת יותר למתרחש מעבר לקיר. הסתכלתי על קלייב, הוא הסתכל עליי, ואילולא הייתי מותשת כל כך, הייתי מוכנה להישבע שהוא קרץ לי. לפחות מישהי נהנית.

אני נמצאת בתקופת יובש כבר זמן-מה. למעשה, זמן-מה ממושך מאוד. סקס גרוע ומהיר כמו צרור יריות בשילוב עם סטוץ בזמן לא נכון, גזלו ממני את האורגזמה שלי. היא בחופשה כבר שישה חודשים. שישה חודשים תמימים.

הכאבים שסבלתי מהם בשורש כף ידי, ואיימו להתקבע, התחילו כשניסיתי בכל כוחי לגמור. אבל או' כנראה פתחה בשביתה עד להודעה חדשה. וכשאני אומרת או', אני לא מתכוונת לשם החיבה של אופרה ווינפרי.

גירשתי את המחשבות על או' האבודה ונשכבתי על הצד בתנוחה עוברית. נדמה שהסערה חלפה. חזרתי לשינה הנעימה, בעוד קלייב מגרגר לצדי בשביעות רצון. ואז נפתחו שערי הגיהנום.

"כן! כן! אלוהים... אלוהים אדירים!"

ציור שהנחתי על המדף מעל המיטה נפל ונחת ישירות על ראשי. עכשיו בטוח אזכור שאי-אפשר לחיות בסן פרנסיסקו בלי לוודא שכל דבר מוצב בתנוחה בטוחה. ואם כבר מדברים על תנוחות... שפשפתי את ראשי ופלטתי קללות מהסוג שהיה גורם לקלייב להסמיק – לו חתולים יכלו להסמיק – ואחר כך הסתובבתי כדי לבחון את הקיר שמאחוריי. גב המיטה נדפק בכוח והמהומה בדירה הסמוכה נמשכה.

"מממ... כן, בייבי, כן, כן, כן!" החצופה הקולנית זמרה לה... וגמרה באנחה של שביעות רצון.

ואז, אני נשבעת, שמעתי הצלפות בישבן. קשה לא לזהות צליל של הצלפה הגונה בישבן, ומעבר לקיר מישהי קיבלה הצלפה הגונה במיוחד.

"הו, כן, סיימון. כן. הייתי ילדה רעה. כן, כן!"

זה לא יכול להיות... עוד הצלפות בישבן, ואז הצליל המובהק של גבר גונח ונאנח.

קמתי, הרחקתי מעט את המיטה מהקיר, חזרתי בזעף אל מתחת לשמיכה ונעצתי מבט נוקב בקיר.

באותו לילה נרדמתי רק לאחר שנשבעתי שאדפוק בחזרה אם אשמע עוד ציוץ אחד. או גניחה. או הצלפה בישבן. ברוכה הבאה לשכונה.

2

את בוקר המחרת, הבוקר הרשמי הראשון שלי בדירה החדשה, פתחתי בלגימת קפה ובנשנוש שאריות דונאט מהמסיבה שערכתי ערב קודם לכבוד מעבר הדירה.

לא הייתי ערנית כפי שקיוויתי שאהיה כשאפתח את פסטיבל־פריקת־הארגזים, וסיננתי קללה חרישית כשנזכרתי בתעלולי החשק מהדירה הסמוכה בלילה. הבחורה נחרדה. הוצלפה בישבן. גמרה. שקעה בשינה. וכך גם סיימון. הנחתי ששמו סיימון, מפני שזה השם שחובבת ההצלפות חזרה וזעקה. ותכלס, אם היא המציאה את השם, יש שמות הרבה יותר מדליקים מסיימון שאפשר לצעוק כשמפרכסים ומגרגרים בהנאה.

גרגורי הנאה... אלוהים, כל כך התגעגעתי לגרגורי ההנאה.

"אז מה, או', בינתיים שום דבר, הה?" נאנחתי והבטתי למטה. במהלך החודש הרביעי להיעלמותה של או' האבודה, התחלתי לדבר אל או' שלי כאל ישות אמתית. היא היתה אמתית מאוד פעם, כשהרעידה את עולמי, אבל למרבה הצער, לאחר שנטשה אותי לא הייתי בטוחה שאזזה אותה אם אתקל בה שוב. וזה באמת יום שחור משחור כשבחורה לא מצליחה לזהות את האורגזמה שלה, חשבתי לי והבטתי בקו הרקיע של סן פרנסיסקו מבעד לחלון.

יישרתי את רגליי ודידיתי אל כיור כדי לשטוף את ספל הקפה. הנחתי אותו לייבוש, אספתי את שיערי הבלונדיני בקוקו מרושל, וסקרתי את התווה שסבב אותי. אמנם הייתי יעילה בתכנון המעבר,

אמנם הקפדתי להדביק תוויות על הארגזים, ואמנם הדגשתי בפני המוכיל הדפוק הזה שאם כתוב מטבח זה כנראה לא שייך לאמבטיה – ובכל זאת, הבית היה מבולגן לגמרי.

"מה דעתך, קלייב? עדיף להתחיל כאן או בסלון?" הוא היה מכורבל על אחד מאדני החלונות. אני מודה שכשחיפשתי דירות למגורים, תמיד בחנתי גם את אדני החלונות. קלייב אוהב להשקיף החוצה על העולם, וזה נחמד לראות אותו ממתין לי כשאני חוזרת הביתה.

עכשיו הוא הביט בי ונדמה שאותה בראשו לעבר הסלון. "בסדר, אז נתחיל בסלון", אמרתי. ובעודי מדברת הבחנתי שמאז התעוררתי דיברתי שלוש פעמים בלבד, וכל מילה שיצאה מפי היתה קשורה לסוגים שונים של גרגורים. אהמ...

כעשרים דקות לאחר מכן, כאשר קלייב פצח בקרב נעימת מבטים עם יונה ואני סידרתי את הדיסקים שלי, שמעתי קולות בוקעים מהמסדרון. השכנים הרעשניים האלה! רצתי לדלת, וכמעט נתקעתי באחד הארגזים. הצמדתי את עיני לחור ההצצה, אבל הצלחתי לראות רק את הדלת בקצה המסדרון. אני הופכת להיות סוטה, בחיי. ובכל זאת לא התכוונתי להפסיק להציץ.

לא הצלחתי לראות אותם היטב, אבל את השיחה דווקא הצלחתי לשמוע: קולו של הגבר, נמוך ורגוע, ובעקבותיו האנחה המוכרת של חברתו לפעילות הלילית.

"מממ, סיימון, אתמול היה נפלא."

"אני חושב שגם הבוקר היה נפלא," אמר והצמיד לה חתיכת נשיקה מצלצלת.

אה! כנראה שהבוקר הם היו בחדר אחר. לא שמעתי דבר. הצמדתי את עיני לחור ההצצה. סוטה מגעילה.

"נכון מאוד. תתקשר אליי בקרוב?" היא שאלה והתקרבה אליו לנשיקה נוספת.

"בטח, אתקשר כשאחזור העירה," הוא הבטיח וחבט בישבנה. היא צחקקה ופנתה ללכת.

נראה שהיא מאתגרת גובה. ביי ביי, שפנפנה. זווית הראייה שלי לא אפשרה לי לראות את הסיימון המפורסם, והוא חזר לדירתו לפני שהספקתי לגבש רושם כלשהו לגביו.

מעניין. אז הבחורה הזאת לא גרה איתו.

לא שמעתי שום "אני אוהב אותך" או "אני אוהבת אותך" כשהיא עזבה, אבל הם כנראה הרגישו בנוח מאוד זה עם זה. נשכתי את הקוקו שלי בהיסח דעת. ולמה שלא ירגישו בנוח, בהתחשב בהצלפות בישבן וכל השאר.

הרחקתי כל מחשבה על הצלפות וסיימון וחזרתי לסדר את סרטי הדי.וי.די. שלי. סיימון המצליף. שם מעולה ללהקה... התקדמתי לדיסקים שמתחילים באות ב.

לאחר כשעה, כשהנחתי את וילי וונקה אחרי הקוסם מארץ עוץ, שמעתי דפיקות. ניגשתי לדלת ובמסדרון נשמע קול גרירות רגליים, והחנקתי גיחוך.

"אל תפילי את זה, מטומטמת," קול זועף גער.

"תסתמי כבר. תפסיקי להיות כזאת שתלטנית," התגובה לא אחרה לבוא.

גלגלתי את עיניי, פתחתי את הדלת, וגיליתי את שתי חברותי הטובות ביותר, סופיה ומימי, נושאות בידיהן קופסה גדולה. "בלי לריב, בנות. שתיכן הורסות!" צחקתי והרמתי לעברן גבה.

"חה, חה, מצחיק," מימי ענתה ומעדה פנימה.

"מה זה, לעזאזל? אני לא מאמינה שסחבתן את זה ארבע קומות!"

הבנות שלי בדרך כלל לא עוסקות בעבודת כפיים, אלא אם כן מדובר בכפיים של מישו אחר, שעושה בשבילן את העבודה.

"תאמיני לי, ישבנו במונית בחוץ וחיכינו שמישהו יעבור, אבל

לא היה לנו מזל. אז סחבנו את זה בעצמנו. בשעה טובה!" סופיה אמרה. הן הניחו את הקופסה וסופיה שקעה בכורסא שלצד האח.

"כן, תפסיקי לעבור דירות כל הזמן. נמאס לנו לקנות לך דברים."

מימי צחקה, נשכבה על הספה וכיסתה את פניה במחווה דרמטית.

נעצתי אצבע בקופסה ושאלתי, "אז מה זה? ואף פעם לא אמרתי

שאתן חייבות לקנות לי משהו. באמת לא הייתן צריכות לקנות לי דווקא את המסחטה החשמלית של ג'ק לליין בשנה שעברה." "אל תהיי כפוית טובה. פשוט תפתחי את הקופסה," סופיה הצביעה על הקופסה באצבע האמצעית שלה. אחר כך היא זקפה אותה וכיוונה אותה לעברי.

נאנחתי והתיישבתי על הרצפה מול הקופסה. ידעתי שמדובר במוצר של ויליאמס-סונמָה, מפני שמהקופסה השתלשל הסרט המסגיר, עם האננס הקטן הקשור אליו. לא ידעתי בדיוק מה יש בתוך הקופסה, אבל לא היה ספק שמדובר במשהו כבד.

"אוי, לא. מה עשיתן?" שאלתי, כשהבחנתי בקריצה של מימי לסופיה. לאחר שהתרתי את הסרט וראיתי מה הקופסה מכילה הייתי מאושרת עד הגג. "בנות, זה ממש מוגזם!" "אנחנו יודעות כמה את מתגעגעת למכשיר הישן שלך," מימי צחקה ואחר כך חייכה אליי.

שנים רבות קודם לכן קיבלתי בירושה מיקסר ישן של קיטשן אייד מדודה־רב־בתא שהלכה מזמן לעולמה. המיקסר היה בן יותר מארבעים, אבל עדיין עבד היטב. המכשירים האלו נוצרו כדי להישאר לעד, אני נשבעת, והמכשיר אכן החזיק מעמד עד לפני כמה חודשים, עד שקרס סופית ובגדול. יום אחד, בעודו מערבֵל בלילה של לחם זוקיני, הוא העלה עשן והתחיל להשמיע חרחורי גסיסה. על אף שזה שבר את לבי, נאלצתי להיפטר ממנו.

עכשיו, כשהתבוננתי בקופסה, ומיקסר חדש ונוצץ מפלדת אל־חלד של חברת קיטשן אייד החזיר לי מבט, רצו במוחי תמונות של עוגיות ועוגות.

"בנות, זה נפלא," התנשפתי ונעצתי מבט מתמוגג בבייבי החדש שלי. הרמתי אותו בעדינות כדי שאוכל להתפעל כראוי. ליטפתי אותו ופרשתי את אצבעותי, כדי להרגיש את הקווים החלקים, והתענגתי ממגע המתכת הקרירה. נאנקתי וחייבתי אותו ברגש. "אתם רוצים שניתן לכם קצת פרטיות?" סופיה שאלה. "לא, זה בסדר. אני רוצה שתהיו עדות לאהבה שלנו. חוץ מזה,

זה כנראה הכלי היחידי שיענג אותי בעתיד הקרוב. תודה, בנות. זה עלה יותר מדיי, אבל אני באמת מעריכה את זה," אמרתי.

קלייב התקרב, רחרח את המיקסר ומיהר לקפוץ לתוך הקופסה הריקה.

"רק תבטיחי שתכניני לנו פינוקים טעימים, ונדע שהטרחת הזאת היתה שווה, יקירתי." מימי ישבה זקופה והביטה בי בצפייה.

"מה?" שאלתי בחשש.

"קרולין, אפשר בבקשה להתחיל עם המגירות שלך עכשיו?" היא שאלה והתקדמה בצעדי גנב לעבר חדר השינה.

"מה אפשר להתחיל עם המגירות שלי?" עניתי והידקתי מעט את חוט הגומי סביב מותניי.

"המטבח שלך! אני מתה להתחיל לסדר הכול!" היא קראה והתחילה לרוץ במקום.

"אה, ברור. לכי על זה! תיהני מהחגיגה, מוזרה אחת," קראתי כשמימי יצאה בריצה מלווה בתרועת ניצחון לחדר השני.

מימי היא מסדרת ארונות במקצועה. כששלושתנו גרנו יחד בברקלי היא פשוט שיגעה אותנו עם האובססיות הכפיתית שלה ותשומת הלב המוגזמת שלה לפרטים. יום אחד סופיה הציעה לה שתהפוך למסדרת ארונות מקצועית, ועם סיום הלימודים זה בדיוק מה שהיא עשתה. עכשיו היא עובדת ברחבי מפרץ סן פרנסיסקו ועוזרת למשפחות לסדר את כל הבולשיט שלהן. חברת העיצוב שעבדתי בה שוכרת אותה מדי פעם כיועצת, והיא אפילו הופיעה בכמה תכניות של ערוץ 'החיים הטובים' שצולמו בעיר. העבודה הזאת היתה מושלמת בשבילה.

אז פשוט הנחתי למימי לעשות את מה שהיא יודעת לעשות. ידעתי שחפציי יהיו מסודרים בשלמות, וכל מה שאוכל לעשות הוא להתפעם מהתוצאה. סופיה ואני המשכנו לקשקש בסלון ולצחוק על כל הסרטים שראינו לאורך השנים. התעכבנו על כל אחד מסרטי הנעורים משנות השמונים והתווכחנו אם במועדון ארוחת הבוקר בגנדר וקלייר הפכו לזוג כשכולם חזרו לבית הספר ביום שני.

אני טענתי שלא, וגם טענתי שהיא מעולם לא קיבלה את העגיל בחזרה...

*

מאוחר יותר באותו ערב, לאחר שהחברות שלי עזבו, התיישבתי עם קלייב על הספה בסלון כדי לצפות בשידורים חוזרים של **הרוזנת היחפה** בערוץ האוכל. בזמן ששקעתי בחלומות על היצירות שאאלתר עם המיקסר החדש שלי – וחשבתי על זה שאני כל כך רוצה לבשל במטבח כמו של אינה גרטן ביום מן הימים – שמעתי צעדים במסדרון שמחוץ לדלת. שמעתי גם קולות של שני אנשים. שלחתי לעבר קלייב מבטי מצוקה. **שפנפנה** בטח חזרה.

זינקתי מהספה ושוב הצמדתי את עיני לחור ההצצה, בניסיון להעיף מבט על השכן. פספסתי אותו. הצלחתי לראות רק את גבו כשהוא נכנס לדירה בעקבות אישה גבוהה מאוד עם שיער חום ארוך.

מעניין. שתי נשים ביומיים. ממש זונה ממין זכר.

ראיתי את הדלת נסגרת. קלייב נכרך סביב רגלי וגרגר. "לא, אתה לא יכול לצאת לשם, טיפשוך," אמרתי לו בחיבה. התכופפתי ואספתי אותו בין זרועותיי. חיככתי את לחיי בפרוותו הרכה וחייכתי כשהוא נשכב בזרועותיי. אצלי בבית קלייב הוא הזונה ממין זכר. הוא מוכן להתמסר לכל מי שילטף לו את הבטן. חזרתי לספה וצפיתי ברוזנת היחפה מלמדת את כולנו כיצד לארח ארוחת ערב באלגנטיות פשוטה נוסח המפטונס – ובעזרת חשבון בנק תואם המפטונס.

כמה שעות מאוחר יותר, כשהדפס של כרית הספה מעטר את מצחי, עשיתי את דרכי חזרה לחדר השינה כדי להתארגן לשינה. מימי סידרה את הארון שלי בכזאת יעילות, שנותר לי רק לתלות את התמונות ולסדר שניים או שלושה חפצים. החלטתי להסיר את התמונות מהמדף שמעל המיטה; לא התכוונתי להסתכן הלילה

בכלל. עמדתי במרכז החדר וניסיתי להאזין לצלילים מבעד לקיר. שקט. במערב אין כל חדש. עד כה, אין טענות. אולי מה שקרה אמש היה חדר פעמי.

בזמן שהתכוננתי לשינה הבטתי בתמונות הממוסגרות של בני משפחתי וחבריי: הוריי ואני מחליקים על אגם טאהו הקפוא. הבנות ואני במגדל קויט. סופיה אוהבת להצטלם ליד כל דבר בעל מראה פאלי. היא ניגנה על צ'לו עם 'התזמורת הסימפונית של סן פרנסיסקו', ואף שכל חייה היתה בקרבת כלי נגינה, לא יכלה לוותר על ההזדמנות להתברך בכל פעם שראתה חליל. היא סוטה לגמרי. אף אחת מאיתנו לא היתה כרגע במערכת יחסים – תופעה נדירה למדי. בדרך כלל, לפחות אחת מאיתנו יוצאת עם מישהו, אבל מאז שסופיה נפרדה מהחבר האחרון שלה לפני כמה חודשים, סבלנו כולנו מתקופת יובש. למזלך הרב, תקופת היובש שלהן היתה פחות יבשה מזאת שלי. למיטב ידיעתי, הן עדיין ניהלו קשר רציף עם האו' שלהן.

רעד חלף בגופי כשנזכרתי בלילה שבו או' ואני נפרדנו והלכנו כל אחת לדרכה. חוויתי סדרה של פגישות ראשונות כושלות וסבלתי מתסכול מיני כל כך גדול, שהרשיתי לעצמי לחזור לדירתו של בחור שלא התכוונתי לפגוש שוב. אין לי בעיה עם סטוצים – יצא לי לצעוד במסלול הבושה יותר מבוקר אחד. אבל עם הבחור הזה הייתי צריכה לדעת מראש מה צפוי לי. קורי ויינשטיין, בלה בלה בלה. משפחתו היא בעלת רשת של פיצריות לאורך החוף המערבי כולו. זה נשמע טוב על הנייר, לא? זהו, שרק על הנייר. הוא היה חביב למדי אבל משעמם. אבל לא ביליתי עם גבר כבר תקופה ארוכה, ואחרי מספר כוסות מרטיני, ובעקבות שכנועים בזמן הנסיעה, התחלתי להתרכז ונתתי לקורי "לעשות בי כרצונו".

עד לאותה נקודה בחיי האמנתי בתיאוריה עתיקת היום, לפיה סקס הוא כמו פיצה. אפילו כשזה רע, זה עדיין די טוב. עכשיו אני שונאת פיצה. מכמה וכמה סיבות.

זה היה סקס מהסוג הגרוע ביותר, בסגנון מכונת ירייה: מהר,

מהר, מהר. הוא היה שלושים שניות על הציצים, שלושים שניות על משהו מרוחק שני סנטימטרים בערך מהנקודה הנכונה, ואז פנימה. והחוצה. ופנימה. והחוצה. ופנימה. והחוצה.

אבל לפחות זה נגמר מהר, נכון? הלוואי. הזוועה הזאת נמשכה חודשים. אוקיי, לא בדיוק. אבל כמעט שלושים דקות. של פנימה. והחוצה. ופנימה. והחוצה. הרגשתי כאילו מתיזים על הוה-הא המסכנה שלי סילון חול.

עד שכל הסיפור נגמר בצעקה "זה מדהים!" לפני שהוא התמוטט עליי, דמיינתי איך אני מסדרת מחדש את כל התבלינים במקום ועברתי לסדר את חומרי הניקוי שמתחת לכיור. לבשתי את בגדיי, פעולה שלא ארכה זמן רב מפני שהייתי לבושה כמעט לגמרי, ויצאתי.

למחרת בלילה, לאחר שהנחתי לקרולין תחתית להחלים, החלטתי לפנק אותה בתרגיל ארוך של עינוג עצמי בכיכובו של המאהב הדמיוני החביב על כולן – ג'ורג' קלוני – המוכר גם כדוקטור רוס. אבל לצערי הרב, או' פרשה. התעלמתי, במחשבה שאולי היא פשוט זקוקה ללילה חופשי, מפני שהיא עדיין בפוסט טראומה מנער הפיצה קורי.

אבל גם בליל המחרת – אין או'. שום סימן ממנה במהלך השבוע, וגם לא בשבוע שאחריו. השבועות הפכו לחודשים, והחודשים נמשכו ונמשכו, והתחלתי לפתח שנאה עמוקה ועזה כלפי קורי וויינשטיין, קורי-מכונת-ירייה.

ניערתי את ראשי, סילקתי את המחשבות על או' והזדחלתי למיטה. קלייב חיכה עד שאתמקם ולאחר מכן התכרבל בחלל שנוצר מאחורי ברכיי. הוא השמיע גרגור אחד אחרון כשכיבתי את האורות.

"לילה טוב, מר קלייב," לחשתי ומיד שקעתי בשינה עמוקה.

טאחחח.

"הו, אלוהים."

טאחחחח. טאחחחח.

"הו, אלוהים."

לא ייאמן...

הפעם התעוררתי מהר יותר, מפני שידעתי בדיוק מה אני שומעת. התיישבתי במיטה ושלחתי מבט נוקב לאחור. המיטה עדיין עמדה במרחק בטוח מהקיר, כך שלא הרגשתי שום תזוזה, אבל לא היה לי ספק שמשוהו זו שם.

ואז שמעתי... גרגור?

התבוננתי בקלייב, שזנבו היה סמור עד השערה האחרונה. הוא קימר את גבו וצעד הלוך ושוב לאורך קצה המיטה.

"היי, גבר. זה בסדר. פשוט יש לנו שכן מרעיש, זה הכול," הרגעתי אותו והושטתי לו את ידי. ואז שמעתי את זה.

"מיאו."

הטיתי את ראשי הצידה והקשבתי בתשומת לב. בחנתי את קלייב, והוא השיב לי במבט מסוג "זה-לא-אני".

"מיאו! הו, כן. מי-יאו!"

הבחורה מעבר לקיר ייללה. לעזאזל, איזה ציוד יש לשכן שלי שמאפשר לו לגרום לבחורה ליילל?

בנקודה זו קלייב פשוט נטרף לחלוטין וזינק לעבר הקיר. הוא טיפס עליו בניסיון להגיע למקור הרעש והצטרף ביללות משלו למקהלה.

"אווה כן, בדיוק ככה, סיימון... מממ... מיאו, מיאו, מיאו!"

אלוהים אדירים, הלילה גרגורי החשק היו חסרי שליטה משני צדי הקיר. האישה דיברה במבטא זר, אבל לא הצלחתי לזהות את מוצאה. ברור שמדובר במזרח אירופה. צ'כית? פולנית? האם אני באמת ערה בשעה, בואו נראה – אחת ושש-עשרה דקות לפנות בוקר – ומנסה לזהות את מוצאה של האישה שמתפוצצת בדירה הסמוכה?

ניסיתי לתפוס את קלייב ולהרגיע אותו, אבל בלי הצלחה. הוא מסורס, אבל הוא עדיין זכר, והוא רצה את מה שנמצא מעברו השני של הקיר. הוא המשיך ליילל במחאה, יללותיו נבלעו בשלה, ולא יכולתי אלא להשתאות מהטירוף של הרגע. חיי הפכו לתיאטרון אבסורד בליווי מקהלת חתולים.

ואז לקחתי את עצמי בידיים, מפני ששמעתי את סיימון גונח. קולו היה נמוך ועבה. ובעוד האישה וקלייב ממשיכים לקרוא זה לזו התמקדתי בסיימון, ורק בו. הוא גנח, ואז התחילו הרפיקות על הקיר. הוא היה בדרך לגמור.

האישה ייללה חזק יותר ויותר ככל שהתקדמה לעבר השיא. היללות שלה הפכה לזעקות לא ברורות, ולבסוף היא צעקה "דה! דה! דה!"

כמובן. היא רוסיה. בשם אלוהי סנקט פטרסבורג. חבטה אחת אחרונה, גניחה אחת אחרונה – ומיאו אחד אחרון. ואז כולם שקעו בדממה מבורכת. כולם פרט לקלייב. הוא המשיך להשתוקק לאהובתו האבודה עד לפאקינג ארבע בבוקר. המלחמה הקרה חזרה בפול גז...

3

כשקלייב נרגע והפסיק לייילל בקולי קולות סוף-סוף, כבר הייתי מותשת לחלוטין וערה לגמרי. הייתי אמורה לקום בעוד שעה וכבר הבנתי שלא אזכה להשלים שעות שינה. עדיף שאקום ואכין ארוחת בוקר.

"יללנית מטומטמת," הטחתי לעבר הקיר שמאחורי ראשי ודשדשתי לעבר הסלון. לאחר שהדלקתי את הטלוויזיה והפעלתי את מכונת הקפה, בחנתי את השחר העולה. קלייב נכרך סביב רגליי. גלגלתי את עיניי לעברו.

"אה, אז עכשיו אתה רוצה שאני אוהב אותך? אחרי שנטשת אותי לטובת לַיִלָּה? אתה חתיכת שמוק, קלייב," רטנתי. מתחתי את כף רגלי וליטפתי אותו בעקבי.

הוא נשכב על הרצפה בפוזת דוגמנות. הוא יודע שאני לא מסוגלת לעמוד בפני הפוזות שלו. צחקקתי וכרעתי לצדו. "כן, כן, אני יודעת. עכשיו אתה אוהב אותי כי אני זאת שנותנת לך את האוכל," נאנחתי וגירדתי את בטנו.

עשיתי את דרכי חזרה למטבח, בליווי צמוד של קלייב, ושפכתי מעט אוכל לקערה שלו. עכשיו, לאחר שקיבל את מבוקשו, הוא מיד שכח מקיומי. בעודי מתקדמת אל מקלחת שמעתי רחשים מכיוון המסדרון. כיאה למציצנית מקצוענית שכמוני, הצמדתי את העין לעינית שבדלת, בניסיון לראות מה קורה עם סיימון ולַיִלָּה.

הוא עמד בפתח דירתו – בדיוק במרחק שהסתיר ממני את פניו. לַיִלָּה עמדה במסדרון, וראיתי את ידו מחליקה על שיערה הארוך. יכולתי כמעט לשמוע את הגרגורים שלה מבעד לדלת המחורבנת.

"מממ, סיימון, אתמול היה פשוט... מממ," היא גרגרה והניחה את ראשה על כף ידו, שעכשיו היתה צמודה ללחייה.
 "אני מסכים. זה תיאור מדויק של אתמול, תם של הבוקר," הוא אמר בשקט ושניהם צחקו.
 נחמד. עוד שניים במחיר אחד.

"תתקשר אליי כשתחזור העירה?" היא שאלה והוא הסיט את השיער מפניה. מפניה הרעננות והמטופחות. גם אני רוצה פנים רעננות.

"בטח שאתקשר," הוא ענה ואז משך אותה פנימה בחזרה לפתח הדירה, בשביל מה שרק יכולתי לדמיין כנשיקה קטלנית. הרגל שלה התרוממה בתנוחת דוגמנות. התחלתי לגלגל את העיניים שלי, אבל זה כאב. וזה רק הגיוני בהתחשב בעובדה שהעין הימנית שלי היתה צמודה בכוח לעינית.

"דֶסֶיִדְנֶה," היא לחשה במבטא האקזוטי שלה. הוא נשמע הרכה יותר נעים עכשיו, כשהיא לא ייללה כמו חתולה מיוחמת.
 "נתראה," הוא צחק והיא התרחקה בחינניות.

התאמצתי בכל כוחי לראות אותו לפני שהוא חזר לדירה, אבל ללא הצלחה. שוב פספסתי אותו. אני חייבת להודות שאחרי ההצלפות והיללות, רציתי מאוד לדעת איך הוא נראה. עושה רושם שמעבר לקיר יש אדם בעל כושר מיני מופלג. רק לא ברור לי למה זה אמור להשפיע על הרגלי השינה שלי. ניתקתי את עצמי מהדלת והלכתי להתקלח. תחת זרם המים תהיתי מה לכל הרוחות צריך לעשות כדי לגרום לאישה ליילל כמו חתולה.

כשהשעה שבע וחצי הגיעה, עליתי על הרכבת הקלה ועברתי במחשבותיי על היום שמצפה לי: אני צריכה לפגוש לקוח חדש, לערוך שיפוצים אחרונים בפרויקט שסיימתי זה עתה ולהיפגש

לארוחת צהריים עם הבוסית שלי. כשחשבתי על ג'יליאן התפשט חיוך על שפתיי.

ג'יליאן סינקלייר עומדת בראש חברת עיצוב משלה. התמזל מזלי להיות מתלמדת בחברה שלה במהלך שנת הלימודים האחרונה שלי בברקלי. ג'יליאן – בשלהי שנות השלושים שלה ונראית כמו בשלהי שנות העשרים שלה – עשתה לעצמה שם בתעשיית העיצוב עוד בתחילת הקריירה שלה. היא יצאה נגד המוסכמות – אחת מהראשונות שדחתה החוצה את הסגנון המכונה שָאָבִי שִיק והיתה בין קובעי הטרננד להשבת ההדפסים הניטראליים, השקטים והגיאומטריים, בעלי המראה ה"מודרני" שהיה עכשיו בשיא האופנה. היא שכרה אותי בתום תקופת ההתלמדות שלי וסיפקה לי את החוויה הטובה ביותר שכל מעצבת צעירה יכולה לבקש לעצמה. היא היתה מאתגרת, חדרת אבחנה, בעלת אינטואיציה קטלנית ובעלת עין עוד יותר קטלנית לפרטים הקטנים. אבל היתרון הגדול ביותר בעבודה אצלה היה שהיא היתה כיפית.

ירדתי מהרכבת הקלה, וכבר בדרך הבחנתי ב"משרד" שלי. חברת ג'יליאן עיצובים ממוקמת בחלק מקסים של העיר – בגבעה הרוסית: יש בו אחוזות מהאגדות, רחובות שקטים ונוף מרהיב נשקף מן הפסגות הגבוהות. חלק מהבתים הישנים והגדולים הוסבו לחללים מסחריים, והמבנה שלנו הוא בין היפים ביותר.

נכנסתי למשרד שלי ופלטתי אנחת רווחה. ג'יליאן רצתה שכל מעצב יעצב את מרחב העבודה שלו בהתאם לאישיותו. כך יכלו לקוחות פוטנציאליים לזהות את הסגנון המאפיין את המעצב. לכן הקדשתי מחשבה רבה לעיצוב מרחב העבודה שלי. קירות בצבע אפור עז הודגשו בעזרת ווילונות קטיפה בצבע וורוד סלמון. ליד שולחן העבודה שלי, העשוי מעץ הוֹבֵנָה שחור, עמד כיסא עטוף בבדי משי בגוונים רכים של זהב ושמפניה. החדר היה בעל סגנון אצילי – עם קריצה שנוצרה על ידי אוסף כרזות למרקיס של חברת קֶמְפֶּל משנות השלושים והארבעים. מצאתי כמה כרזות במכירת חיסול, כל אחת נגזרה מגיליונות ישנים של המגזין לייף. מסגרתי

ותליתי אותך, והן עדיין מעלות בי חיוך בכל פעם שאני מביטה בהן.

הקדשתי כמה דקות להשלכת פרחים משבוע שעבר ולעיצוב זר פרחים חדש. מדי יום שני אני עוצרת בחנות הפרחים המקומית כדי לבחור פרחים לשבוע הקרוב. הפרחים משתנים בכל פעם, אבל הצבעים נשארים בגוון דומה. אני אוהבת בעיקר פרחים בגוני כתום, ורוד עז, אפרסק וזהוב. היום בחרתי ורדים בצבע קורל יפהפה עם קצוות בגוון פטל.

החנקתי פיהוק, התיישבתי מול שולחן העבודה שלי והתכוננתי להמשך היום. קלטתי במבטי את ג'יליאן שחלפה על פני פתח המשרד שלי ונופפתי לעברה. היא חזרה ותחבה את ראשה פנימה. ג'יליאן תמיד נראתה במיטבה: גבוהה, דקת גזרה ומקסימה. היום היא היתה לבושה בשחור מכף רגל ועד ראש – פרט לנעליים בגוון פוקסיה – שבהונותיה בצבצו מהן. היא היתה השיק בהתגלמות. "היי, אחותי! איך הדירה?" היא שאלה והתיישבה על הכיסא מצדו השני של השולחן.

"נהדרת. שוב, תודה רבה! אני חייבת לך לנצח. אין כמוך," השתפכתי.

ג'יליאן השכירה לי את הדירה שלה, שלא התגוררה בה מאז עברה לעיר לפני שנים רבות, בתור דיירת משנה. בימים אלה היא מעצבת מחדש בית בסוסליטו. בהתחשב בשכר הדירה בעיר הזאת, לא הייתי צריכה לחשוב פעמיים. תכנית הבקרה על שכר הדירה הורידה את המחירים לרצפה. התכוננתי להמשיך להשתפך בפניה, אבל היא קטעה אותי בהינף יד.

"די, זה שום דבר. אני יודעת שאני צריכה להיפטר ממנה, אבל זאת הדירה הראשונה שלי בעיר כאדם בוגר, וזה ישוב לי את הלב, לוותר עליה בגלל שכר הדירה! חוץ מזה, נחמד לי לחשוב שיש בה חיים עוד פעם. זאת שכונה נפלאה."

היא חייכה, ואני החנקתי פיהוק נוסף. עיניה החדות קלטו זאת. "קרוליין, יום שני בבוקר ואת כבר מפהקת?" היא גערה.

פרצתי בצחוק. "ג'יליאן, מתי ישנת שם בפעם האחרונה?" הבטתי בה מעל לספל הקפה שלי. זה היה כבר הספל השלישי שלי. בקרוב אתחיל לרחף.

"וואו, כבר עבר הרבה זמן. אולי לפני שנה? בנג'מין נסע מחוץ לעיר, ועדיין היתה לי מיטה שם. לפעמים, כשעברתי עד שעה מאוחרת, נשארתי לישון בה. למה את שואלת?"

בנג'מין הוא הארוס שלה. מיליונר שעשה את זה בכוחות עצמו, משקיע בקרנות הון סיכון וחתך הורס. הבנות ואני הרוסות עליו.

"שמעת משהו מהדירה הצמודה?" שאלתי.

"לא, לא. לא חושבת. איזה קולות?"

"הממ... סתם רעשים. רעשים האופייניים לשעת לילה

מאוחרת."

"לא, לא שמעתי כלום כשישנתי שם. אין לי מושג מי גר שם עכשיו, אבל נדמה לי שמישהו עבר לשם, אולי בשנה שעברה? או לפני שנתיים? לא פגשתי אותו מעולם. למה? מה את שמעת?"
הסמקתי בזעם ולגמתי מהקפה שלי.

"רק רגע. רעשים האופייניים לשעת לילה מאוחרת? קרוליין?

ברצינות? שמעת זיונים?" היא דחקה בי.

דפקתי את ראשי בשולחן. אוי, לא. פלשבקים. די כבר עם הדפיקות האלה. נשאתי אליה את מבטי והיא שמטה את ראשה לאחור ופרצה בצחוק מתגלגל.

"אוי, אלוהים, קרוליין. לא היה לי שמץ של מושג! השכן האחרון שאני זוכרת היה בן שמונים ומשהו, והרעש היחיד ששמעתי מחדר השינה היה של שידורים חוזרים של מערבוני ג'קסון. אבל כשאני חושבת על זה, באמת שמעתי את הטלוויזיה הזאת בבידוד..." קולה גווע.

"טוב, עכשיו הצלילים שבוקעים משם הם לא של מערבוניס.

מה שבוקע משם הם צלילים מובהקים של סקס. ולא סקס מתון ומשעמם. אני מדברת איתך על משהו עסיסי." חייכתי.

"מה שמעת?" היא שאלה, בעיניים מאירות.

בלי קשר לגיל או לרקע של אנשים, יש שתי אמיתות אוניברסליות: אנחנו תמיד נצחק על... גזים, אם הם נפלטים בעיתוי הלא נכון, ואנחנו תמיד סקרנים בנוגע למה שמתרחש בחדר השינה של אנשים אחרים.

"ג'ליאן, ברצינות. בחיים לא שמעתי דבר כזה! בלילה הראשון הם דפקו על הקירות חזק כל כך, שתמונה נפלה ונחתה על הראש שלי!"

עיניה נפערו והיא רכנה לעברי. "אין מצב!"
 "יש מצב! ואז שמעתי... בחיי, שמעתי הצלפות בישבן." פטפטתי עם הבוסית שלי על הצלפות בישבן. עכשיו ברור למה אני אוהבת את החיים שלי?
 "לאאאא", היא אמרה והתנשפה, ושתינו צחקנו כמו תלמידות בית ספר.

"ככככ!" והוא הצליח להזיז את המיטה שלי מהמקום, ג'ליאן. הוא הזיז אותה ממקומה! ראיתי את שפנפנה למחרת בבוקר כשהיא עזבה."

"את קוראת לה שפנפנה?"

"ברור! שפנפנה המוצלפת בישבני. ואז, אתמול –"

"שני לילות ברציפות! שפנפנה הוצלפה שוב?"

"לא ולא, אמש זכיתי להיחשף לתופעת הטבע שזכתה לכינוי 'ליילה', הוספתי."

"ליילה? לא הבנתי את הקטע." היא קימטה את מצחה.

"הרוסייה מאתמול בלילה, ליילה המייללת. שהוא גרם לה ליילל כמו חתולה."

היא שוב פרצה בצחוק שגרם לסטיב ממחלקת ראיית חשבון להציץ מהדלת.

"על מה אתן מקרקרות כמו שתי תרנגולות?" הוא שאל ונד בראשו.

"שום דבר," ענינו במקהלה ושוב פרצנו בצחוק.

"שתי נשים בשני לילות – זה מרשים," היא נאנחה.

"את רצינית? מרשים? לא. זונה ממין זכר? כן."

"וואו, את יודעת איך קוראים לו?"

"למעשה, כן, אני יודעת. קוראים לו סיימון. אני יודעת מפני

ששפנפה וליילה צעקו את זה שוב ושוב. הצלחתי לקלוט את השם שלו בין כל הרפיקות... דופק בקיר מטומטם," רטנתי.

היא שתקה לרגע ואז חייכה בשביעות רצון. "סיימון – שם

פרטי, וולבנגר – שם משפחה. אני מתה על זה!"

"כן, את מתה על זה. אולי כי אתמול בלילה החתול שלך לא

ניסה להזדיין עם ליילה דרך הקיר." גיחכתי גיחוך מלווה בצער.

הנחתי את ראשי על השולחן והמשכנו לצחוק.

"קדימה, בואי נחזור לעבודה," גיליאן אמרה לבסוף, בעודה

מוחה דמעות מעיניה. "אני צריכה שתכבשי את הלקוחות החדשים.

מתי הם אמורים להגיע?"

"אה, אדון וגברת ניקולסון יגיעו בשעה אחת. כבר הכנתי את

המצגת ואת כל התכניות לקראת הפגישה. אני חושבת שהם ממש

יאהבו את העיצוב החדש שעשיתי בחדר השינה. נוכל להציע להם

חדר אורחים עם שירותים ומקלחת, וחדר אמבטיה חדש לגמרי. זה

די מוצלח."

"אני מאמינה לך. תוכלי לספר לי על הרעיונות שלך בזמן

ארוחת הצהריים?"

"כן, אני מסתערת על זה עכשיו," עניתי כשפנתה לעבר הדלת.

"את יודעת, קרוליין, אם תצליחי להשיג את הפרויקט, זה יהיה

צעד גדול בשביל החברה," היא אמרה והציצה בי מבעד למשקפיה

המעוצבים.

"חכי עד שתראי את הרעיון שלי לאולם הקולנוע הביתי החדש

שלכם.."

"אין להם אולם קולנוע ביתי."

"בינתיים אין להם," אמרתי, הרמתי גבות והעליתי על פניי גיחוך

ערמומי.

"אהבתי," אמרה בהערכה ויצאה לעיסוקיה.

אין ספק שהזוג ניקולסון הוא בדיוק הזוג שאני רוצה כלקוחות – הם הזוג שכולם רוצים כלקוחות. למימי הזרמן לעבוד קצת אצל נטלי ניקולסון, בעלת דם כחול וחשבון בנק מנופח, כשסידרה מחדש את המשרד שלה בשנה שעברה. כאשר נושא עיצוב הפנים עלה על הפרק, מימי הפנתה אותה אליי, ומיד התחלתי להכין תכניות עיצוב לחדר השינה שלהם. וולבנגר. פפפפפ.

*

"נפלא, קרוליין. פשוט נפלא," נטלי אמרה בהתלהבות כשלווייתי אותה ואת בעלה אל הכניסה הראשית. עברנו כמעט שעתיים על התכניות, ולמרות העובדה שהתפשרתי בכמה נקודות חשובות, אני יודעת שהפרויקט יהיה מרגש.

"אז את חושבת שאת המעצבת המתאימה לנו?" סם שאל ועיניו הכהות נצצו בעליזות, בעודו כורך את זרועו סביב מותניה של אשתו ומשחק בקוקו שלה.

"אתם תגידו לי," השבתי בהתגרות וחייכתי אל שניהם.

"אני חושבת שנשמח מאוד לעבוד איתך על הפרויקט הזה," נטלי אמרה כשלחצנו ידיים.

בתוכי השתוללתי מהתלהבות, אבל כלפי חוץ הקפדתי על הבעה אדישה. "מצוין. אצור אתכם קשר בקרוב, ונוכל לקבוע לוח זמנים," אמרתי ופתחתי להם את הדלת.

עמדתי במסדרון ונופפתי להם לשלום, ואז הנחתי לדלת להיסגר מאחוריי. העפתי מבט חטוף באשלי, פקידת הקבלה שלנו. היא הרימה אליי את גבותיה, ואני הרמתי את שלי בתגובה. "אז?" היא שאלה.

"יש! הצלחתי, ובגדול!" נאנחתי בהקלה ושתינו צווחנו מרוב אושר. ג'יליאן ירדה בדיוק במדרגות וכשקלטה אותנו רוקדות

בעליזות עצרה במקומה בבת אחת. "מה קרה כאן, לכל הרוחות?" היא שאלה וחייכה.

"בני הזוג ניקולסון שכרו את קרולליין!" אשלי צווחה שוב. "נפלא." ג'יליאן העניקה לי חיבוק זריז. "אני גאה בך, ילדה," היא לחשה, ואני קרנתי מאושר. פשוט פאקינג קרנתי מאושר.

חזרתי למשרד בריקוד, שכלל כמה צעדים לוהטים, והתיישבתי על הכיסא שלי. הסתובבתי והשקפתי לעבר המזח. שיחקת אותה, קרולליין, פשוט שיחקת אותה.

באותו לילה, כאשר יצאתי לחגוג את ההצלחה שלי בחברת מימי וסופיה, יתכן ששתייתי קצת יותר ממרגריטה או שתיים. המשכתי עם שוטים של טקילה – ועדיין ליקקתי את המלח משורש כף ידי, אם כי הוא כבר מזמן לא היה שם – כאשר הן ליוו אותי במעלה המדרגות לדירתי.

"סופיה, את כזאת יפה. את יודעת את זה, נכון?" לחשתי לה בעדינות ונשענתי עליה בזמן שזחלנו במעלה המדרגות. "כן, קרולליין, אני יפה. את ממש חדת אבחנה," היא אמרה. סופיה, המתנשאת לגובה מטר שמונים בערך ובעלת שיער אדמוני לוהט, מודעת היטב למראה שלה. מימי צחקה ופניתי אליה.

"ואת מימי, את החברה הכי טובה שלי. ואת כל כך קטנטנה! אני מוכנה להתערב שאני יכולה להחזיק אותך בכיס שלי," צחקקתי וניסיתי למצוא את הכיס שלי. מימי היא פיליפינית קטנטנת עם עור בגוון קרמל ושיער שחור כפחם.

"היינו צריכות לעצור אותה אחרי שנגמר מטבל האבוקדו," מימי מלמלה. "אם אין מה לאכול, אסור לנו לתת לה לשתות." היא גררה אותי במעלה המדרגות האחרונות.

"אל תדברו עליי כאילו אני לא פה," התלוננתי כשהורדתי את הוקט שלי והתחלתי לפשוט את חולצתי.

"טוב, מה דעתך שלא נתפשט ממש כאן, במסדרון?" סופיה השיבה, הוציאה את המפתחות מהארנק שלי וניסתה לפתוח את הדלת. ניסיתי לנשק אותה על הלחי, והיא הדפה אותי לאחור.

"את מדיפה ריח של טקילה ותסכול מיני, קרולין. עופי ממני." היא צחקה ופתחה את הדלת. התחלנו להתקדם לכיוון חדר השינה והבחנתי בקלייב היושב על אדן החלון.

"היי, קלייב. מה שלום הילד הגדול שלי?" זימרתי.

הוא נעץ בי מבט נוקב ופסע בגאווה לעבר הסלון. הוא לא רואה בעין יפה את הרגלי השתייה שלי. הוצאתי לו לשון. קרסתי על המיטה וסקרתי את הבנות שלי שעמדו בפתח החדר. הן גיחכו את גיחור האת־שיכורה־ואנחנו־לא־לכן־אנחנו־שופטות־אותך.

"אל נא תהיו לי יפות נפש, גבירותיי. ראיתי אתכן שיכורות פי כמה פעמים רבות מספור," הערתי, ועכשיו המכנסיים עפו בעקבות החולצה. אם תשאלו אותי מדוע לא טרחתי לחלוץ את נעלי העקב, לא אוכל לענות לכם לעולם.

השתיים פרשו לכבודי את השמיכה, ואני זחלתי תחתיה ובהיתי בחלל. הן כיסו אותי בצורה כה יעילה, שהחלקים היחידים שבלטו מחוץ לשמיכה היו העיניים, הנחיריים ושיערי המבולגן.

"למה החדר מסתובב? מה, לעזאזל, עוללתן לדירה של ג'יליאן? היא תהרוג אותי אם אני אגרום לבעיות עם הרשויות!" זעקתי ונאנחתי בזמן שהתבוננתי בחדר המסתובב.

"החדר לא מסתובב. תירגע, מימי צחקקה, התיישבה לירי וליטפה אותי קלות.

"והדפיקות האלה, מה זה לכל הרוחות?" לחשתי לתוך בית השחי של מימי. אחר כך הסנפתי אותה והחמאתי לה על הטעם שלה בדאודורנטים.

"קרולין, אין שום דפיקות. אלוהים אדירים, כנראה שתית יותר ממה שחשבנו!" סופיה זעקה והתיישבה בקצה המיטה.

"לא, סופיה, גם אני שומעת את זה. את לא שומעת את זה?"
מימי לחשה.

סופיה השתקתה ושלושתנו האזנו. נשמעה דפיקה ברורה
ובעקבותיה גניחה מובהקת.
"חתלתולות, תתרווחו. אתן עומדות לקבל את וולבנגר,"
הצהרתי.

סופיה ומימי פערו את עיניהן אבל שמרו על שתיקה.
האם זו שפנפנה? האם זו לִיילָה? בציפייה לזו האחרונה, קלייב
נכנס לחדר וקפץ על המיטה. הוא בהה בקיר בריכוז ובציפייה.
ארבעתנו ישבנו והמתנו. אין לי מילים כדי לתאר למה נחשפנו
הפעם.

"הו, כן."

טאחחחח.

"הו, כן."

טאחחחח. טאחחחח.

מימי וסופיה הביטו בקלייב ובי. פשוט הנדנו בראשנו – שנינו,
בחי. חיוך התפשט באיטיות על פניה של סופיה. התמקדתי בקול
שנשמע מעבר לקיר. הוא היה שונה... גובה הצליל היה נמוך יותר,
ולא הצלחתי להבין מה היא אומרת. זו לא היתה שפנפנה וגם לא
לִיילָה...

"מממ סיימון – צחקוק – בדיוק – צחקוק – שם – צחקוק,
צחקוק."

מה?

"כן, כן – נחירה – כן! פאק, פאק – צחקוק, נחירה – פאק,
כן!"

היא צחקקה. היא צחקקנית שובבה ומלוכלכת.
שלושתנו גיחכנו יחד איתה בזמן שהיא צחקקה ונחרה בדרך
למה שנשמע כמו חתיכת שיא מהסרטים. לאחר שהבין שאהובתו
לא מתכננת להופיע, קלייב מיהר להימלט אל המטבח.
"מה זה, לכל הרוחות?" מימי לחשה ועיניה נפערו לרווחה.

"זה העיגוי המיני שעברתי בשני הלילות האחרונים. אתן לא מבינות," נהמתי והרגשתי שהטקילה ממשיכה להשפיע עליי. "מצחיקונת מקבלת את זה כבר שני לילות רצופים?" סופיה זעקה והזדרזה לכסות את פיה ברגע שצחוק נוסף נשמע מבעד לקיר.

"לא, ממש לא. הלילה זו הפעם הראשונה שיש לי העונג להכיר את הבחורה הזאת. בלילה הראשון הגיעה שפנפנה. היא התנהגה כמו ילדה שובבה במיוחד, והיתה צריכה לקבל מכה בישבנה. ואמש קלייב פגש את אהבת חייו, כשליילה נתנה את הופעת הבכורה שלה –"

"מדוע את קוראת לה ליילה?" סופיה קטעה את דבריי. "מפני שהיא מייללת כשהוא גורם לה לגמור," אמרתי והסתתרתי מתחת לשמיכה. האלכוהול התחיל להתפוגג, ואת מקומו תפסה עייפות שהצטברה מאז עברתי למאורת ההוללות הזאת. סופיה ומימי משכו את השמיכה מפניי בדיוק ברגע שהבחורה צעקה, "הו, כן, זה... זה – צחוק – כל כך טוב!" "השכן שלך יכול לגרום לאישה ליילל?" סופיה שאלה והרימה גבה.

"מסתבר שכן," צחקקתי ואז הרגשתי את גל הבחילה הראשון שוטף אותי.

"למה היא צוחקת? למה שמישהי תרצה לצחוק בזמן שהיא מקבלת כזה טיפול?" מימי שאלה. "אין לי מושג, אבל נחמד לשמוע שהיא מבלה בנעימים," סופיה אמרה ופרצה בצחוק רועם במיוחד. לרגע לא האמנתי שזה צחוק.

"כבר יצא לך לראות את הבחור הזה?" מימי שאלה והמשיכה לבהות בקיר.

"לא. אבל חור ההצצה שלי מתחיל להישחק." "אני שמחה לשמוע שלפחות חור אחד פה מקבל קצת תשומת לב," סופיה מלמלה.

נעצתי בה מבט נוקב. "מקסים, סופיה. ראיתי רק את הראש שלו מאחור, וזה הכול," עניתי והתיישבתי.

"וואו, שלוש נשים בשלושה לילות. התמדה וכושר עמידה לא רעים בכלל," מימי אמרה והמשיכה להביט בפליאה בקיר. "זה דבר דוחה, זה מה שזה. אני כבר לא מצליחה להירדם בלילה! הקיר המסכן שלי!" ייבבתי ואז שמעתי גניחה עמוקה שבקעה מגדונו.

"הקיר שלך, איך הקיר שלך קשור ל –" סופיה התחילה לומר ואני הרמתי את ידי.

"תמתיני בסבלנות, בבקשה," אמרתי. הוא עבר להילוך מהיר. הקיר התחיל לרעוד בדפיקות קצביות, והצחקוקים של האשה הלכו והתחזקו. סופיה ומימי בהו בקיר בהשתוממות, ואני פשוט נדתי בראשי.

יכולתי לשמוע את סיימון גונח, וידעתי שהוא בדרך הנכונה. אבל עד מהרה הצלילים שהוא השמיע נבלעו על ידי כוכבת הערב. "אה – צחקוק – בדיוק – צחקוק – ככה – צחקוק – אל – צחקוק – תפסיק – צחקוק – אל – צחקוק – תפסיק – צחקוק – נחירה – נחירה – נחירה – אל – צחקוק – תפסיק! – צחקוק." בבקשה. בבקשה. בבקשה, תפסיק.

צחקוק – התנשפות.

ועם הצחקוק והגניחה האחרונים, דממה נפלה על הארץ. סופיה ומימי הביטו האחת בשנייה, וסופיה אמרה, "אלוהים." "אדירים," מימי הוסיפה.

"שבשמיים," הן אמרו יחדיו.

"חאת הסיבה שאני לא מצליחה לישון," נאנחתי.

כששלושתנו התאוששנו ממצחיקונת, קלייב חזר לחדר ושיחק בפניה עם כדור צמר גפן.

מצחיקונת, אני חושבת שאותך אני שונאת יותר מכולן...

4

הלילות הבאים הביאו עמם שקט מבורך. בלי דפיקות, בלי הצלפות, בלי יללות ובלי צחקוקים. יש להודות שמדי פעם קלייב הרגיש גלמוד, אבל בכל מה שקשור לשאר הדברים בדירה – הכול היה נפלא. פגשתי חלק מהשכנים שלי, ביניהם אוואן ואנטוניו שגרים בקומת הקרקע. לא שמעתי את סיימון ולא ראיתי אותו מאז הלילה עם מצחיקונת, ולמרות העובדה שהייתי אסירת תודה על לילות של שינה שלוה, הייתי סקרנית לדעת לאן הוא נעלם. אוואן ואנטוניו שמחו לעדכן אותי בכל הפרטים.

"יקירתי, חכי עד שתזכי לראות את סיימון המקסים שלנו. הוא פשוט תאוה לעיניים!" אוואן קרא בהתרגשות. אנטוניו תפס אותי במסדרון בדרכי הביתה, ובין רגע היה לי קוקטייל ביד.

"הו, כן. הוא מרהיב! לו רק הייתי צעיר יותר," אנטוניו לחש בעדינות ונופף בידו כמניפה. אוואן נעץ בו מבט מעל שולי כוס הבלאדי מרי שלו.

"ואילו היית צעיר יותר מה כבר היית עושה? באמת. מעולם לא היית בליגה של סיימון. הוא נתח מובחר, בעור שאתה ואני – תכיר בעובדות, אהוב – אנחנו איברים מדולדלים."

"מי כמוך יודע," אנטוניו צחקק ומצץ את גבעול הסלרי שלו בהתכוונות רבה.

"רבותיי, בבקשה. תספרו לי על הבחור הזה. אני מודה, אחרי

המופע שלו בשבוע שעבר, אני קצת סקרנית לגבי האיש שמאחורי הדפיקות בקיר."

לאחר שהבנתי שהם ישתפו פעולה רק אם אספק להם משהו עסיסי, נשברתי וסיפרתי להם על מעללי הלילה של סיימון. הם בלעו בשקיקה כל מילה ומילה שלי, כמו ילדים שמנים מול ערמת ממתקים. סיפרתי להם על הנשים שהוא התעלס עמן בתשוקה, והם עזרו לי להשלים את התמונה.

סיימון הוא צלם עצמאי שמטייל ברחבי העולם. הם שיערו שבימים האחרונים הוא נסע לעבוד על פרויקט, הנחה שהסבירה את השינה האיכותית שזכיתי לה. סיימון עבד על פרויקטים בשביל ערוץ דיסקברי, חברת ז'אק קוסטו, נשיונל ג'יאוגרפיק – כל השחקנים הגדולים. הוא זכה בפרסים על עבודתו, ולפני כמה שנים אפילו תיעד את המלחמה בעיראק. הוא משאיר תמיד את המכונית שלו בבית כשהוא יוצא למסעות: ריינג' רובר דיסקברי שחורה, ישנה וחבוטה, מהסוג שאפשר למצוא בערכות אפריקה. כלי רכב מהסוג שאנשים נהגו לנסוע בו עד שהיאפים השתלטו עליו.

מתוך פיסות המידע שאוואן ואנטוניו סיפקו לי על המכונית ועל עבודתו, בשילוב עם ידע אישי על מקהלת האורגזמות הבינלאומית מעברו השני של הקיר, התחלתי להרכיב פרופיל של הגבר הזה, שעדיין לא זכיתי לראות. ואשקר אם אטען שלא הפכתי להיות סקרנית יותר ויותר עם כל יום שעבר.

אחר צהריים אחד, לאחר שהקפצתי לבני הזוג ניקולסון דוגמאות ריצוף, החלטתי לחזור הביתה ברגל. הערפל התפוגג וחשף את העיר לראווה, הערב היה נעים ולכן בחרתי לצעוד. כשפניתי לכיוון הדירה שלי, שמתי לב שהריינג' רובר נעדר ממקומו הרגיל מאחורי הבניין. פירוש הדבר שהוא מסתובב אי שם ברחבי העיר.

סיימון חזר לסן פרנסיסקו.

אמנם נערכתי לסבב נוסף של דפיקות בקיר, אבל הימים הבאים היו נטולי אירועים. עברתי, הלכתי, ליטפתי את קלייב. יצאתי לבלות עם הבנות, הכנתי לחם זוקיני נהדר בקיטשן אייד שלי – שכבר הספקתי לחנוך – והקדשתי זמן לתחקיר לקראת החופשה שלי.

מדי שנה אני לוקחת שבוע חופש ונופשת איפשהו לגמרי לבדי. אני מקפידה לבחור בכל פעם מקום מרגש ומסעיר אחר ומעולם לא ביקרתי באותו מקום פעמיים. שנה אחת ביליתי שבוע של צעידה בפארק יוסמיטי. שנה אחת גלשתי במסלול אומגה דרך חופת עצי גשם בכפר אקולוגי בקוסטה ריקה. בשנה אחרת ביליתי שבוע בצלילה בחופי פְּלִיזו. והשנה... לא הייתי בטוחה לאן אסע. לנסוע לאירופה תהיה חריגה מהתקציב בכלכלה הנוכחית, כך שזה ירד מהפרק. שקלתי לבקר בפרו, מפני שתמיד רציתי לראות את מאצ'ו פיצ'ו. החופשה עדיין היתה רחוקה, אבל לפעמים חלק גדול מההנאה שבחופשה הוא העיסוק בשאלה לאן לנסוע.

הקדשתי גם משך זמן שערורייתי לעיניית שבדלת. כן, זו האמת לאמיתה. בכל פעם ששמעתי דלת נסגרת זינקתי ורצתי אל הדלת. קלייב התבונן בי בזחיות. הוא ידע בדיוק מה אני זוממת. אין לי מושג איך הוא מרשה לעצמו לשפוט אותי, מפני שאוזניו הזדקפו בכל פעם שהוא שמע רחשים מכיוון המדרגות. הוא עדיין ייחל לאהובתו לִיילָה.

לא זכיתי עדיין לראות את סיימון. יום אחד הגעתי לחור ההצצה בזמן והספקתי לראות אותו נכנס לדירה שלו, אבל הצלחתי לראות רק חולצה שחורה ושיער כהה ופרוע. ויתכן שזה היה שיער בלונדיני כהה – בהתחשב בתאורה המעומעמת במסדרון, קשה לדעת בוודאות. הייתי זקוקה לתאורה חזקה יותר כדי לבלוש אחריו ביתר יעילות.

פעם אחרת ראיתי את הריינג' רובר מתרחקת מהחנייה בדיוק כשפניתי לעבר הדירה כשחזרתי מהעבודה. היא עמדה לחלוף על פניי! דווקא כשהתכוונתי להעיף בו מבט חטוף ראשון, ממש לראות את הגבר שמאחורי המיתוס, נתקלתי בעגלת תפוחים והשתטחתי – על הישבן – על המדרכה. למרבה המזל אוואן גילה אותי ועזר

לי, לאגו הפצוע שלי ולישבני הפצוע לקום ממדרכת הבטון, והזמין אותנו אליו לדירה לפולידין ולצ'ייסר של וויסקי.

אך במהלך הלילה השקט לא הופר. ידעתי שסיימון בבית ושמעתי אותו מדי פעם: רגל של כיסא חורקת על הרצפה, צחוק חרישי פה ושם. אבל ללא נשות ההרמון, ולפיכך ללא דפיקות בקיר.

ולמרות זאת, במרבית הלילות זכינו לישון יחד. הוא ניגן אלבומים של דיוק אלינגטון וגלן מילר מהצד שלו, ואני שכבתי על המיטה בצד שלי והאזנתי בלי בושה. סבא שלי נהג להשמיע את התקליטים הישנים שלו בשעות הלילה, וכמו אז, גם עכשיו רעשי החריטה והחריקה של המחט על גבי התקליט הרגיעו אותי. נרדמתי כשקלייב מכורבל לצדי. לפחות את זה אפשר לומר לזכותו של סיימון: יש לו טעם טוב במוזיקה.

אך זה היה טוב מכדי שיחזיק מעמד זמן רב, ולאחר כמה לילות של שקט ושלווה נפתחו שערי הגיהנום לרווחה.

תחילה זכיתי ליהנות מסיבוב נוסף של שפנפנה. היא שוב היתה ילדה רעה מאוד, ואין ספק שהגיע לה לקבל את ההצלפות המצלצלות האלה בישבן – הצלפות שנמשכו כמעט חצי שעה והסתיימו בקריאות "כן, בדיוק שם. אלוהים, כן, בדיוק שם!" ואז קירות הבית התחילו לרעוד. באותו לילה שכבתי ערה במיטה, גלגלתי את עיניי והרגשתי את תסכולי הולך וגובר.

למחרת בבוקר התייצבתי בעמדת ההצצה וראיתי את שפנפנה יוצאת מהדירה. סוף סוף זכיתי לראות אותה באמת. פניה היו וורדרדות וזוהרות. היא היתה בחורה קטנה ועגלגלה עם ירכיים עבות, מותניים מלאים ומרפסת מפוארת. היא היתה נמוכה – ממש נמוכה – ושמןמנה למדי. היא נאלצה לעמוד על קצות בהונותיה כדי לנשק את סיימון לשלום, ואני פספסתי את ההזדמנות לראות אותו, מפני שהתכוננתי בה מתרחקת. התפעלתי מהטעם שלו בנשים.

היא היתה ההפך הגמור מליילָה, שנראתה ממש כמו דוגמנית. מתוך הנחה שליילָה תהיה הבאה בתור, למחרת בלילה נתתי לקלייב גרב מלא בצמח נפית החתולים – כדי למסטל אותו מעט

– וקערה עמוסה בטונה. קיוויי שקלייב יתמסטל ויקרוס לפני שהאקשן יתחיל. הפינוקים שלי השיגו את המטרה ההפוכה. כשנשמעו גרגורי החשק הראשונים של לַיִלָה מבעד לקירות, בערך באחת ורבע לפנות בוקר, הבחור שלי היה מוכן לחגוג כאילו אין מחר. אילו קלייב יכול היה ללבוש בלייזר, הוא לא היה חושב פעמיים לפני שהיה לובש אותו.

הוא צעד בחדר בגאווה, הלך ושוב לאורך הקיר, ושיחק אותה קול. אבל כאשר לַיִלָה התחילה ליייל הוא כבר לא הצליח לרסן את עצמו. הוא שיגר את עצמו לעבר הקיר פעם נוספת. הוא קפץ מהשידה אל המדף תוך כדי טיפוס על כריות, ואפילו על מנורה, בניסיון להתקרב לאהובתו. לאחר שהבין שהוא לעולם לא יצליח לפעור חור בקיר התחיל ליייל לה סרנדות של בארי ווייט בלחן חתולי, והתאים את עוצמת יללותיו לשלה.

כאשר הקירות התחילו לרעוד, וסיימון כבר עמד לגמור, נדהמתי מהיכולת שלהם לשמור על שליטה וריכוז, למרות ההמולה מסביב. זה ברור שאם אני יכולה לשמוע אותם, הם יכולים לשמוע את קלייב ואת מעלליו. למרות שאם אני הייתי משופדת על זין הפלאים של וולבנגר, אני משערת שגם אני הייתי מצליחה להתעלם מכל השאר...

אך לפחות לעת עתה לא הייתי משופדת על שום דבר והתחלתי להתעצבן. הייתי עייפה, הייתי חרמנית, נטולת כל סיכוי לפורקן עתידי בקרוב, ובפה של החתול שלי היה תקוע מקל ניקוי אוזניים שנראה דומה להחריר לסיגריה זעירה.

למחרת בבוקר, לאחר שעות שינה בודדות, גררתי את עצמי אל חור ההצצה למשמרת נוספת במשמר ההרמון. תוגמלתי במבט חטוף על צדודיתו של סיימון בזמן שהוא נישק את לַיִלָה לשלום. זה היה מהיר, אבל לפחות הספקתי לראות את הלסת: חזקה, בולטת, מושכת. יש לו לסת נהדרת. ההזדמנות להציץ בלסת שלו היתה שיא היום שלי. שאר היום היה מחורבן.

ראשית, התגלתה בעיה עם הקבלן הראשי בביתם של בני הזוג

ניקולסון. מסתבר שלא רק שהוא יוצא להפסקות צהריים ארוכות במיוחד, הוא גם דופק שאכטות בעליית הגג שלהם כל יום. הקומה השלישית היתה ספוגה בניחוחות האופייניים להופעה של הגרייטפול דֶד.

ואז, משלוח שלם של מרצפות לחדר אמבטיה הגיע שבור וסדוק. עד שאזמין משלוח חדש, ועד שיגיע, ייגרם עיכוב של שבועיים מינימום בהשלמת הפרויקט, כך שאין סיכוי שאסיים אותו בזמן. בכל פעם שעובדים על פרויקט שיפוצים בקנה מידה רציני, תאריך סיום הפרויקט מבוסס על הערכה של מועד השלמתו. ובכל זאת מעולם לא פספסתי דד ליין, ומכיוון שמדובר בפרויקט כה יוקרתי, הציף אותי חום (ולא מהסוג הנעים) כאשר הבנתי שאיני יכולה לעשות דבר כדי לזרז את העניינים, חוץ מלטוס לאיטליה ולהביא את המרצפות הארוורות האלה בעצמי.

לאחר ארוחת צהריים חטופה, שבמהלכה שפכתי על הרצפה פחית שתייה והבכתי את עצמי כהוגן, חזרתי למשרד, ובדרך עצרתי בחנות נעליים כדי להסתכל על נעלי טיולים חדשות. תכננתי לצאת לטייל במְרִין הַדֶלְנֶס בסוף השבוע.

בעודי בוחנת את המבחר הרגשתי בהבל חמים באוזני, וזינקתי אינסטינקטיבית בבהלה.

"היי לך," שמעתי, וקפאתי באימה. הוצפתי בפלאשבקים וכתמים שחורים בראייה המרחבית. הרגשתי קור וחום זורמים בגופי בעת ובעונה אחת, והחווייה המזויעה ביותר בחיי עלתה בזיכרוני. הסתובבתי וראיתי...

את קורי ויינשטיין. קורי-מכונת-ירייה, שחטף את או' "קרוליין, הסביבה מתאימה לך," הוא לחש בעדינות והפנה אליי את הטום ג'ונס הפרטי שלו.

בלעתי רוק מריר והתאמצתי לשמור על קור רוח. "קורי, טוב לראות אותך. מה שלומך?" הצלחתי לומר. "אני לא מתלונן. בדיוק עושה סיבוב מסעדות בשביל אבא שלי. מה שלומך? איך הולך בעסקי הקישוטים?"

"עסקי העיצוב, והולך טוב. למעשה, אני בדיוק בדרכי בחזרה לעבודה, אז אם תסלח לי," הטחתי בזעף והתחלתי להתרחק ממנו.

"היי, לאן את ממהרת, יפה שלי? כבר אכלת צהריים? אני יכול להשיג לך הנחה על פיצה באחת מהפיצריות הקרובות. מה תגידי על הנחה של חמישה אחוז?" הוא אמר בשחצנות מופגנת. "וואו, חמישה אחוז. עד כמה שזה נשמע מפתה, אני נאלצת לוותר," גיחכתי.

"אז קרוליין, מתי אזכה לראות אותך שוב? הלילה ההוא... וואו. זה היה פשוט מעולה, נכון?" הוא קרץ לי, והעור שלי התחנן בפניי שאפשוט אותו ואשליך אותו עליו.

"לא. לא עכשיו, קורי. ובחיים לא." פלטתי בזעם ורוק מר שוב עלה בגרוני. הבזקים של רחיפות פנימה והחוצה ופנימה והחוצה ופנימה והחוצה. האו' שלי צווחה בהתגוננות. נכון, אנחנו לא ביחסים הכי טובים כרגע, ובכל זאת ידעתי שהיא מבעתת ממכונת הירייה. זה לא יקרה כל עוד אני בשליטה. "נו, באמת, חמודה שלי. בואי נעשה חיים," הוא לחש בעדינות.

הוא רכן לעברי וקלטתי שהוא אכל נקניקיה לא מזמן. "קורי, כדאי שתדע שאני עומדת להקיא על הנעליים שלך, אז במקומך הייתי מתרחקת."

הוא החוויר ונסוג לאחור.

"ורק כדי שתדע, הייתי מעדיפה לשדך את הראש שלי לקיר בעזרת מהדק, מאשר לעשות איתך חיים פעם נוספת. אתה, אני וההנחה של חמישה אחוז – לעולם לא ניפגש. שלום ולא להתראות," אמרתי מבעד לשיניים חשוקות ויצאתי מהחנות בגב זקוף. חזרתי למשרד בסערה, זועמת, ובתחושת בדירות. בלי מרצפות איטלקיות, בלי נעלי טיולים, בלי גבר וכלי או'.

העברתי את הלילה על הספה בדיכאון. לא עניתי לטלפון. לא הכנתי ארוחת ערב. אכלתי את שאריות האוכל התאילנדי שנשארו

במקרה ונהמתי על קלייב כשניסה לחטוף ממני חסילון. הוא הלך לפינה בעצבנות ושלח בי מבט נוקב מתחת לכיסא.

צפיתי ברוזנת היחפה, התכנית שבדרך כלל עורדה אותי. הלילה היא הכינה מרק בצל צרפתי ולקחה אותו לחוף הים, לארוחת צהריים עם בעלה ג'פרי. בדרך כלל הצפייה בשניהם גרמה לי להרגשה חמימה ונעימה. הם כל כך מתוקים. הלילה הם עוררו בי בחילה. אני רציתי לשבת על חוף הים בסאות' המפטון, להתעטף בסדין ולאכול מרק בחברת ג'פרי. טוב, לא בהכרח עם ג'פרי, אבל עם גבר שווה ערך לג'פרי. ג'פרי אישי משלי.

ג'פרי המזדיין הזה. הרוזנת היחפה המזדיינת הזאת. שאריות אוכל קרות מזוינות.

כאשר היה מספיק מאוחר כדי שאוכל להצדיק את פרישת לימיטה ולהיפרד מהיום הנורא הזה, גררתי את הצללית העלובה שלי בחזרה לחדר השינה. הלכתי לקחת את הפיג'מה שלי, ואז גיליתי שלא כיבסתי היום. לעזאזל. פשפשתי בתוך מגירת הפיג'מות שלי וחיפשתי משהו ללבוש. כל דבר, לא משנה מה. יש לי שפע של כותנות לילה סקסיות מהתקופה שאו' ואני שידרנו בה על אותו הגל.

רטנתי ורתחתי מזעם ולבסוף שלפתי בייבי דול ורודה. היא היתה מתוקה ועם פרנזים, ואמנם פעם אהבתי לישון בלנז'רי יפים, אבל עכשיו אני ממש שונאת את זה. זאת תזכורת ממשית לאו' הנעדרת שלי. אם כי, אני חייבת לציין שחלף די זמן מאז ניסיתי ליצור עמה קשר. אולי הלילה יהיה הלילה המיוחד. אין ספק שהייתי מתוחה. הייתי זקוקה לפורקן יותר מכל אדם אחר.

השתקתי את קלייב וסגרתי את הדלת. אף אחד לא צריך לראות את זה.

השמעתי אלבום של להקת אינקסס כמוזיקת רקע, מפני שהלילה הייתי זקוקה לכל עזרה אפשרית. מייקל האצ'נס תמיד עשה לי את זה. טיפסתי לתוך המיטה, סידרתי את הכריות מאחורי הגב והחלקתי בין הסדינים. לבושה בבייבי דול הזעיר שלי, רגליי

החשופות החליקו על פני הכותנה הקרירה. אין כמו תחושה של רגליים שגולחו זה עתה, על גבי סדינים יוקרתיים. אולי זה בכל זאת רעיון מוצלח. עצמתי את עיניי והתחלתי להאט את קצב נשימתי. בפעמים האחרונות שניסיתי למצוא את או' הייתי מתוסכלת עד כדי כך שיצאתי מהחיפוש על סף דמעות.

הלילה התחלתי במסדר הפנטזיות הרגיל שלי. פתחתי עם קצת קטלנו והנחתי לידיי לגלוש מתחת לבייבי דול ולעלות לעבר השדיים. בעודי חושבת על ג'ורדן קטלנו/ג'ארד לטו המנשק את אנג'לה צ'ייס במרתף בית הספר, דמיינתי שאני שם במקומה. הרגשתי את הנשיקות הכבדות והדשנות שלו על שפתיי וידיי הפכו לידי המלטפות את עורי ומתקרבות אל הפטמות. האצבעות שלי/של ג'ורדן התחילו בעיסוי, והתחלתי להרגיש את ההתכווצות המוכרת בבטני ואת החמימות המתחילה להתפשט בכל גופי.

בעיניים עצומות, הפנטזיה התחלפה בג'ייסון בורן/מאט דיימון המסתער על גופי. רק הקשר הגופני בינינו שמר עלינו כשנמלטנו מהממשלה. האצבעות שלי/של ג'ייסון טיילו בעדינות במורד בטני, וגלשו לתוך תחתוניי. התחלתי להרגיש שזה עובר. המגע שלי עורר משהו, הסעיר משהו בתוכי. נאנחתי כשהרגשתי עד כמה אני מוכנה לקראת ג'ייסון ולקראת ג'ורדן.

אלוהים. המחשבה על שניהם יחד, פועלים בשיתוף פעולה כדי להשיב לי את או', גרמה לי לרטוט בהנאה רבה. גנחתי והוצאתי את התותחים הכבדים.

הלכתי על קלוני. תמונות של קלוני הציפו אותי כשהאצבעות שלי התגרו וחגו, נעו במהירות וייסרו אותי. דני אושן... ג'ורג' מעובדות החיים...

ואז הלכתי על כל הקופה.

דוקטור דוס. העונה השלישית של אי אר, לאחר שיפוץ התספורת נוסח הקיסר. מממ... גנחתי ונאנקתי. זה עבר. התחלתי להתחמם. לראשונה מזה חודשים ארוכים, נדמה שהמוח שלי ושאר הגוף פועלים בהרמוניה. נשכבתי על הצד עם היד בין הרגליים וראיתי

את דוקטור רוס כורע ברך לפניי. הוא ליקק את שפתיו ושאל אותי
מתי לאחרונה מישוהו גרם לי לצעוק.

אין לך מושג. תגרום לי לצעוק, דוקטור רוס.

מאחורי עיני העצומות בחוזה ראיתי אותו רוכן לעברי ומקרב
את פיו עוד ועוד. הוא פישק את ברכיי בעדינות ונישק את החלק
הפנימי של כל אחת מירכיי. ממש הרגשתי את נשימותיו על רגליי,
והתחלתי לרעוד.

הפה שלו נפתח ולשון הקלוני המושלמת הזאת השתרבה החוצה
במטרה לטעום אותי.

טאחחחח.

"הו, כן."

טאחחחח. טאחחחח.

"הו, כן."

לא. לא. לא!

"סיימון... מממ – צחקוק."

אני לא מאמינה. אפילו דוקטור רוס נראה מבולבב.

"כל כך – צחקוק – פאקינג – צחקוק – טוב..."

חהחהחהחה!"

הרגשתי שדוקטור רוס עוזב אותי ונאנקתי. אני רטובה, אני
מתוסכלת, ועכשיו קלוני חושב שמישהי לועגת לו. הוא התחיל
לסגת...

לא, אל תעזוב אותי, דוקטור רוס. לא אתה!

"בדיוק ככה! כן! אה... אה... חהחהחהחה!"

הקירות שוב התחילו לרעוד, והמיטה דפקה נגד הקיר.

זהו זה. נראה אותך מצחקקת עכשיו, כלבה...

גררתי את עצמי, כשקטלנו, בורן וקלוני האוהב-לעד התפוגגו
לתוך עשן טסטוסטרון כבד. העפתי ממני את הסדינים, פתחתי את
הדלת ויצאתי בסערה מחדר השינה שלי. קלייב הושיט לעברי כף
רגל ופתח בתלונות על כך שסגרתי אותו בחוץ, אולם כאשר הבחין
בהבעה על פניי הניח לי לעבור, בחכמתו הרבה.

המשכתי בסערה לעבר דלת הכניסה, עקבתי נקשו בחוזקה ברצפת העץ. זה לא היה סתם כעס קטן. רתחתי מזעם. הייתי כל כך קרובה. פתחתי את הדלת בעוצמה של אלף או' זועמות שלא זכו לשחרור כבר מאות שנים. התחלתי לדפוק על הדלת שלו. דפקתי בחוזקה ובעוז, כמו שקלוני היה אמור לדפוק אותי. דפקתי שוב ושוב, מבלי להפסיק, מבלי לוותר. שמעתי כפות רגליים מתקדמות לעבר הדלת, ולמרות זאת לא הפסקתי. התסכול של היום, של השבוע ושל החודשים ללא או' התנקז לפרץ שכמותו טרם ראה אדם מעולם. שמעתי מנעולים משקשקים ושרשראות נפתחות, אבל דפקתי בנחישות. התחלתי לצעוק. "תפתח את הדלת, חרא קטן, או שאני אשבור את הקיר!"

"תירגע. תפסיקי עם הדפיקות האלה," שמעתי את סיימון אומר.

ואז הדלת נפתחה לרווחה ואני עמדתי ובהיתי. הנה הוא, בכבודו ובעצמו. סיימון.

ידו האחת אוזנת בדלת, ידו השנייה בסדין לבן הכרוך סביב מותניו, ואור עדין מוטל עליו מאחור. סקרתי אותו מכף רגל ועד ראש, כשידי מונפת באוויר, קפוצה לאגרוף. הרגשתי את הדופק פועם בחוזקה, מפני שדפקתי בכל כוחי. שיערו השחור כפחם הזדקף אל על, ככל הנראה בעזרת כפות ידיה של מצחיקונת שנקברו בתוכו בזמן שהוא חרש בתוכה. עיניו הכחולות היו נוקבות ועצמות לחייו חזקות לא פחות מקו הלסת שלו. וכדי להשלים את התמונה, שפתיו היו נפוחות מגשיקות, ועל פניו מה שנראה כמו זיפים בני שלושה ימים.

לכל הרוחות, יש לו זיפים. כיצד יתכן שפספסתי את זה הבוקר?

העברתי את עיניי על גופו הארוך והצנום. הוא היה שזוף, אבל זה לא היה שיוזף מלאכותי – שיוזף כתוצאה משהייה באוויר הפתוח, שיוזף גברי. החזה שלו עלה וירד כשהוא התנשף, ועורו היה מכוסה בשכבה דקה של זיעת סקס. העיניים שלי טיילו מטה, והבחנתי

בפלומת שיער שחור בחלקה התחתון של הבטן, שהובילה אל מתחת לסדין. מתחת לקוביות-הבטן שלו. מתחת ל-V שיש לחלק מהגברים, ואצלו נראה טבעי ולא תוצאה של שעות על אופני כושר.

הוא מדהיב ביופיו. כמובן שהוא מדהיב ביופיו. ומדוע היה חייב להיות עם זיפים?

התנשפתי בהיסח דעת בזמן שמבטי ירד נמוך יותר מכפי שתכננתי. אולם עיניי נמשכו, כמו בכוח מגנטי, נמוך יותר ויותר. מתחת לסדין – שהיה תלוי נמוך על המותניים שלו, כל כך נמוך שזה היה לא חוקי –

עדיין

היתה

לו

זקפה.

5

"הו, כן."

טאחחח.

"הו, כן."

טאחחח. טאחחח.

הגעתי למעלה המיטה באמצעות דפיקותי החזקות. הוא חדר אליי בעוצמה חסרת פשרות, הוא נתן לי בדיוק את מה שיכולתי לקחת, ואז דחק אותי לקצה גבול היכולת. כשזקפתו עדיין מלאה, הוא הביט בי ועל פניו חיוך מרושן עונג. עצמתי את עיניי והנחתי לעצמי לחוות את ההנאה לעומק. וכשאני אומרת עומק, אני מתכוונת לעומק...

הוא לפת את ידיי והצמיד אותן מעל ראשי ולגב המיטה.
"כדאי שתחזיקי חזק בשביל מה שיקרה עכשיו," לחש כשהרים אחת מרגליי על כתפו ושינה את קצב תנועת מותניו.
"סיימון!" צעקתי והרגשתי שגופי מתחיל לפרקס. עיניו, העיניים הכחולות הארורות האלה, חדרו לעיניי כשכרתי עצמי סביבו.
"מממ, סיימון!" צעקתי שוב. ומיד התעוררתי – כשזרועותיי מעל ראשי, לופתות בחוזקה את גב המיטה.
עצמתי את עיניי לרגע ואילצתי את אצבעותיי להרפות. כאשר פקחתי אותן שוב הבחנתי בשקעים שנוצרו בכפות ידיי מעוצמת הלפיתה.

התאמצתי להתיישב זקוף. הייתי מכוסה זיעה והתנשפתי בכבדות. ממש התנשפתי. מצאתי את הסדינים מכורבלים לכדור לרגלי המיטה כשקלייב קבור מתחת, ורק האף שלו מציץ החוצה.

"הו, קלייב, אתה מתחבא?"

"מיאו", נשמעה התשובה הזועמת ומאחורי האף החתלתולי התגלו פניו הקטנות.

"אתה יכול לצאת החוצה, טיפשון. אימא סיימה לצעוק. נדמה לי." צחקקתי והעברתי יד בשיערי הלח.

הזעתי בפיג'מה שלי בחינניות רבה ולכן החלטתי לקום ולעמוד מול המזגן. קיררתי את עצמי והתחלתי להירגע. "מה את אומרת, או?" זה היה די קרוב, לא? "הצמדתי את רגליי והעוויתי את פניי כשהרגשתי התכווצות, דווקא די נעימה, בין ירכי."

מאז הלילה שבו סיימון ואני "נפגשנו" במסדרון, לא הצלחתי להפסיק לחלום עליו. לא רציתי, כאמת שלא רציתי, אבל התת מודע שלי תפס פיקוד ועשה כרצונו. גופי ומוחי היו חלוקים בנושא הזה: מוח ידע מה טוב בשבילו, קרולין תחתית לא היתה כל כך בטוחה...

קלייב חלף על פניי ורץ אל המטבח כדי לפצוח בריקודו הקצר ליד קערת האוכל.

"בסדר, בסדר, תרגיע," קרקרתי בזמן שהוא התפתל בין קרסולי. יצקתי את תוכן פחית השימורים לתוך קערת האוכל ועברתי להכין לעצמי כוס קפה. התיישבתי ליד הדלפק וניסיתי לחזור לעצמי. עדיין התנשפתי בכבדות.

החלום הזה היה... טוב, הוא היה עוצמתי. נזכרתי בגופו הרכון על גופי, אגל זיעה מתגלגל מאפו וצונח על החזה שלי. הוא רכן לעברי והעביר את לשונו במעלה הבטן שלי, לעבר השדיים שלי, ואז... פינג! פינג!

מר קפה ניער אותי ממחשבותיי העסיסיות, והוקרתי לו תודה על כך. שמתי לב שאני מתחילה להתחמם שוב. האם אני מפתחת דפוס בעייתי?

מזגתי לי קפה, קילפתי בננה והשקפתי מבעד לחלון. התעלמתי מהדחף שלי לעסות את הבננה ולדחוף אותה לפי. אוי, אלוהים תעזור לי, הדפיקות! האסוציאציות שלי הופכות נמוכות יותר ויותר. ובנמוכות אני מתכוונת...

סטרתי לעצמי וכפיתי על מוחי לחשוב על משהו אחר מלבד הזונה ממין זכר שביני לבינו עומד קיר אחד משותף. דברים סתמיים חסרי משמעות. דברים תמימים. גורי כלבים... תנוחת כלב.

גלידה בגביע... מלקקת את הגביע שלו ואת שני כדורי הגלידה.

משחקי ילדים... הרצל אומר... סיימון אומר, לעזאזל, אני רוצה לעשות כל מה שסיימון יאמר... טוב, מספיק! את אפילו לא מתאמצת עכשיו.

בזמן שהתקלחתי שרתי את *המנון* שוב ושוב כדי למנוע מהידיים לעשות משהו שלא קשור לרחצה. אני צריכה לזכור באיזה שמוק מדובר – ולא איך הוא נראה כשהדברים היחידים שמכסים אותו הם סדין וחיוך משועשע. עצמתי את עיניי, חפפתי ראש ונזכרתי שוב בלילה ההוא. ברגע שהפסקתי לכהות בזה שלו, נו, בזה שלו שמתחת לסדין, פציתי את פי ואמרתי:

"תקשיב לי טוב, אדוני, יש לך מושג כמה רעש אתה עושה? אני זקוקה לשעות השינה שלי! אם אצטרך להקשיב למופע הדפיקות שלך ושל נשות ההרמון שלך על הקיר שלי עוד לילה אחד, בעצם, אפילו עוד דקה אחת, אני אשתגע!"

צעקתי בניסיון לשחרר את כל המתח שרציתי לפרוק, שיכולתי לפרוק, *שהייתי אמורה* לפרוק בעזרתו האדיבה של קלוני.

"תנשמי עמוק. לא יתכן שזה עד כדי כך נורא. הקירות האלה די עבים." הוא חייך בזחיחות בעורו הולם באגרופו במשקוף ומנסה לפזר מעט מאבקת הקסמים שלו. אין ספק שהוא רגיל לקבל את מבוקשו. עם שרירי בטן כאלה, ברור למה.

ניערתי את ראשי בניסיון להתעשת. "יצאת מדעתך? הקירות

האלה פחות עבים מהראש בלטה שלך! אני יכולה לשמוע הכול! כל הצלפה, כל לילה, כל צחקוק, ונשבר לי מזה! השיט הזה נגמר כאן ועכשיו!" צווחתי והרגשתי שהפנים שלי בוערות מזעם. אפילו סימנתי מירכאות באוויר כדי להדגיש את ההצלפה, היללה והצחקוק.

אחרי שדיברתי על נשות ההרמון שלו, הוא עבר מאבקת קסמים לעונש משמעותי. "היי, אל תגזימי!" הוא ירה בחזרה. "מה שאני עושה בבית שלי זה עניין שלי. אני מצטער אם הפרעתי לך, אבל את לא יכולה פשוט לבוא לפה באמצע הלילה ולהכתיב לי מה אני יכול או לא יכול לעשות! אני לא בא לדירה שלך ודופק לך על הדלת."

"לא, אתה פשוט דופק על הקיר המזוין שלי. יש לנו קיר משותף בחדר השינה. אתה ממש צמוד אליי כשאני מנסה לישון. תפזין נימוס בסיסי."

"אז איך זה שאת יכולה לשמוע אותי, ואני לא יכול לשמוע אותך? רגע, רגע, כנראה שאף אחד לא דופק על הקירות שלך, אה?"

הוא חיך בזיחות והרגשתי שפניי מאברות צבע. שילבתי את זרועותיי בחוזקה על החזה, וברגע שהשפלתי את מבטי, נזכרתי מה אני לובשת.

בייבי דול וורדרדה. דרך נפלאה לבסס יחסי אמון. כשבערתי מכעס, עיניו בחנו ללא שמץ של בושה את גופי, את התחרה הוורדרדה ואת תנועת הירך שלי בשעה שתופפתי בכף רגלי בעצבים.

בסופו של דבר הוא נשא את עיניו ופגש את מבטי הנעוץ בו, אבל לא טרח להסיט את מבטו. ואז, עם נצנוץ בכחול העמוק שלו, הוא קרץ לעברי.

ראיתי אדום בעיניים. "אוווווו!" צעקתי וחזרתי לדירה שלי בסערה.

עכשיו, לאור הזיכרונות המשפילים הנחתי למים לשטוף ממני

את התסכול. מאז לא ראיתי אותו, אבל מה יקרה אם אראה אותו שוב? דפקתי את ראשי בקיר.

שלושת רבעי שעה מאוחר יותר פתחתי את דלת הכניסה, נפרדתי לשלום מקלייב ונשאתי תפילה חרישית שלא אתקל באחת מנשות ההרמון. השטח היה פנוי.

הרכבתי את משקפי השמש שלי כשיצאתי מפתח הבניין ובקושי הבחנתי בכלי הרכב שלו. וכשאני אומרת בקושי, אני מתכוונת שבקושי הבחנתי בכך שדכב מתחרז עם ערב, במובן של בוא אליי הערב ותשכיב אותי על הספה ו –

קרולין!

מסתמנת אפשרות שפיתחתי דפוס בעייתי.

בשעות אחר הצהריים ג'יליאן הציצה לתוך המשרד שלי. "טוק, טוק", אמרה וחייכה.

"היי! מה קורה?" נשענתי לאחור בכיסאי.

"תשאלי אותי לגבי הבית בסוסליטו."

"תגיד, ג'יליאן, מה קורה עם הבית בסוסליטו?" שאלתי וגלגלתי עיניים.

"תם ונשלם", היא לחשה והרימה את ידיה לאוויר.

"אין מצב!" לחשתי בתגובה.

"יש מצב! זהו, נגמר, פיניטו!" היא צווחה והתיישבה מולי.

הגשתי לה את אגרופי לברכה. "זה מה שנקרא חדשות טובות.

אנחנו צריכות לחגוג." הושטתי יד לעבר המגירה.

"קרולין, אם את מתכוונת לשלוף בקבוק וויסקי, איאלץ לפנות

למחלקת משאבי אנוש," היא הזהירה בחצי חיוך.

"קודם כל, מחלקת משאבי אנוש היא את. וחוץ מזה, בחיים לא

הייתי מחזיקה את הוויסקי שלי במשרד! ברור שהוא מוחבא בבקבוקון

שמוצמד לידך שלי," צחקקתי ושלפתי סוכרייה על מקל.

"יפה. ואפילו בטעם מלון. זה הטעם שאני הכי אוהבת," היא אמרה כשפתחנו את העטיפה והתחלנו למצוץ.

"אז קדימה, ספרי לי הכול," דחקתי בה.

עזרתי קצת לג'יליאן כשהיא בחרה את הפריטים האחרונים לבית שהיא ובנג'מין שיפצו, וידעתי שהבית יהיה מסוג הבתים שחלמתי עליהם שנים. כמו ג'יליאן, הוא יהיה חמים, מזמין, אלגנטי ומלא אור.

שוחחנו זמן מה על ענייני המשרד, ואז היא הניחה לי לחזור לעבודה.

"דרך אגב, חנוכת הבית תיערך בשבוע הבא. ואת והכנופיה שלך מוזמנות," היא אמרה בדרכה החוצה מהמשרד.

"אמרת עכשיו כנופיה?" שאלתי.

"יתכן מאוד. את בעניין?"

"נשמע נהדר. אפשר להביא משהו? ואפשר לבהות בארוס שלך?"

"שלא תעזי, ולא הייתי מצפה ממך לפחות מזה," היא ירתה בחזרה.

חייכתי וחזרתי לעבודה. מסיבה בסוסליטו? נשמע מבטיח.

"את לא באמת דלוקה עליו, נכון? כלומר, כמה חלומות כבר חלמת עליו?" מימי שאלה ומצצה את הקשית שלה.

"דלוקה?" לא, הוא שמוק! למה אני —

"ברור שהיא לא. מי יודע איפה הזין הזה ביקר? קרוליין בחיים לא תעשה את זה," סופיה ענתה במקומי והסיטה את שיערה לאחור, גורמת לכמה אנשי עסקים שבהו בה מאז נכנסה לעצור את נשימתם. נפגשנו לארוחת צהריים בביסטרו האהוב עלינו בנורת' ביץ'.

מימי התמקמה בנוחות, צחקקה, ובעטה בי מתחת לשולחן.

"תהיי בשקט, קטנה אחת." נעצתי בה מבט נוקב והסמקתי בזעם.

"כן, תהיי בשקט, קטנה אחת! קרוליין יודעת הכי טוב מה..."
סופיה פרצה בצחוק ומיד איבדה עניין. היא הסירה סוף-סוף את משקפי השמש שלה והפנתה את מבטה אליי.
נגנית הצ'לו והקטנה התכוננו בי כשזותי בעצבנות. אחת חייכה והשנייה קיללה.

"נו, באמת, קרוליין, אל תגידי לי שאת מתחילה להידלק על הבחור הזה? אוי לא, את באמת נדלקת עליו, נכון?" סופיה התנשפה בזמן שהמלצר הניח על השולחן בקבוק של פֶּלְגֶרִינוֹ. הוא בהה בה כשהיא העבירה את אצבעותיה בשיער, ובקריצה מלאה כוונה שלחה אותו לשלום. היא יודעת איך גברים מסתכלים עליה, ומשעשע לראות איך היא מסובבת אותם על האצבע הקטנה שלה.

מימי שונה ממנה. היא קטנה כל כך וחמודה, ובהתחלה גברים נמשכים אליה בזכות הקסם הטבעי שלה. בהמשך הם זוכים להתבונן בה מקרוב ומבחינים שהיא יפהפייה. משהו בה גורם לגברים לרצות לדאוג לה ולהגן עליה – עד שהם מכניסים אותה לחדר השינה. כך לכל הפחות נאמר לי. היא לא לגמרי נורמלית...

אנשים אומרים לי שאני יפה, ובימים מסוימים אני מאמינה להם. ביום מוצלח אני יודעת שאני יכולה לספק את הסחורה. אף פעם לא הרגשתי לוהטת כמו סופיה או מושקעת כמו מימי, אבל יש לי את הקטע שלי. אני יודעת שכאשר שלושתנו יוצאות לבלות אנחנו יכולות לתת שואו טוב, ועד לא מזמן ניצלנו את זה לטובתנו.
לכל אחת מאיתנו יש טעם אחר בגברים וטוב שכך. רק לעתים נדירות הלכנו על אותו גבר.

סופיה בררנית במיוחד. היא אוהבת גברים ארוכים, דקים ויפים. היא לא אוהבת גבוהים מאוד, אבל רצוי שיהיו גבוהים יותר ממנה. היא רוצה שהגברים יהיו מנומסים וחכמים, ורצוי שיהיה להם שיער בלונדיני. זו החולשה האמתית שלה. והיא לא עומדת בפני מבטא דרומי. בחיי, אם איזה בחור קורא לה "בובה" במבטא דרומי, היא

מתחילה לנטוף מרטיבות. מדובר בידע אישי, מפני שבאחד הלילות החלטתי לשגע אותה כשהיא היתה שיכורה והתחלתי לדבר איתה במבטא הדרומי המוצלח ביותר שלי. בהמשך הערב נאלצתי להרחיק אותה ממני בכוח. היא טענה שאנחנו בקולג', ושהיא רוצה להתנסות בחוויות חדשות.

מימי, לעומת זאת, נוטה לבררנות, אבל לא נעולה על מראה מסוים. מה שחשוב לה הם ממדי הגוף. היא אוהבת גברים גדולים, עצומים, גבוהים וחסונים. היא מתה על זה שהם צריכים להרים אותה כדי לנשק אותה, או להעמיד אותה על שרפרף כדי שלא ייתפס להם הצוואר. היא אוהבת גברים עוקצניים מעט ושונאת גברים יהירים. בדרך כלל נמשכים אליה טיפוסים שרוצים "לגונן" עליה כיוון שהיא קטנה. אבל אחותי לומדת קרטה מגיל קטן ולא זקוקה לשום הגנה. היא חתיכת בחורה קשוחה בחצאית רטרו.

קשה יותר להגדיר את הטיפוס שאני מעדיפה, אבל כמו שאמר בית המשפט העליון על פורנוגרפיה – כשאראה אותו, אזהה אותו מיד. יש לי נטייה לגברים חובבי טבע – מצילים, צוללנים, מטפסי הרים. אני אוהבת אותם מטופחים, אבל גם קצת מרושלים, ג'נטלמנים עם קמצוץ של ילד רע וכאלה שמרוויחים מספיק, כך שלא אצטרך לגלם את תפקיד האימא. ביליתי קיץ אחד בחברת גולש חתיך הורס, מיכה, שלא היה לו מספיק כסף כדי לקנות חמאת בוטנים. אפילו האורגזמות שמיכה סיפק לי סביב השעון לא הצליחו להציל אותו, אחרי שגיליתי שהוא השתמש בכרטיס האשראי שלי כדי לשלם תמורת השעווה לגלשן שלו. ואת חשבון הטלפון הסלולרי שלו. ואת הטיול שלו לפיג'י, שהוא לא טרח להזמין אותי אליו. אל הבור, נער חופים. אל הבור.

בכל זאת חבל שלא לקחתי סיכוב אחרון למזכרת לפני שהוא עזב. אהה, הימים שלפני נטישתה של או' אורגזמות מסביב לשעון. אנחה.

"אז רגע, ראית אותו מאז המפגש במסדרון?" סופיה שאלה

לאחר שהזמנו אוכל ואני שבתי מביקור בשיט זיכרונות עם הגולש הלוהט.

"לא", נאנחתי.

מימי טפחה על היד שלי בעדינות. "הוא חמוד, אה?"
 "כן, לכל הרוחות! יותר מדיי חמוד בהתחשב בעובדה שהוא כזה שמוק!" הטחתי את ידי בשולחן בכזאת עוצמה, שהקפצתי את הסכום"ם לאוויר. סופיה ומימי החליפו מבטים ביניהן, ואני הצגתי בפניהן את האצבע האמצעית שלי.

"ואז, באותו בוקר, הוא מנשק את ליילה במסדרון! זה כאילו יש שם מין ממלכת אורגזמות חולנית ומעוותת, ואני לא רוצה לקחת בזה שום חלק!" אמרתי ונגסתי בזעם בחסה שלי, לאחר שסיפרתי להם את הסיפור בפעם השלישית.

"אני לא מאמינה שג'יליאן לא הזהירה אותך מהבחור הזה," סופיה הרהרה והסיטה הצידה את הקרוטונים שבצלחת שלה. היא שוב בקטע של ארוחות נטולות-לחם, היא בחרדה בגלל שניים וחצי הקילוגרמים שהיא טוענת שצברה במהלך השנה האחרונה. ברור שהיא מדמינת, אבל כשסופיה נחושה בדעתה אין טעם להתווכח.

"לא, לא, היא טוענת שהיא לא מכירה אותו," דיווחתי. "הוא בטח עבר לדירה אחרי שהיא ביקרה שם בפעם האחרונה. זאת אומרת, היא כמעט אף פעם לא נשארה לישון בדירה. היא פשוט המשיכה להחזיק אותה רק כדי שיהיה להם תמיד מקום לישון בעיר. השכנים סיפרו לי שהוא גר שם שנה בערך. והוא כל הזמן בנסיעות." בעודי מדברת הבנתי שבניתי תיק שלם על הבחור הזה.

"אז הוא דפק בקיר כל השבוע?" סופיה שאלה.

"דווקא היה שקט יחסית. או שהוא באמת הקשיב לי והתנהג כמו שכן טוב, או שהזין שלו נשר סוף סוף לתוך אחת מהן והוא הלך לקבל טיפול רפואי," אמרתי בקול רם מדיי. אנשי העסקים בשולחן הסמוך כנראה הקשיבו בתשומת לב, מפני שבדיוק באותה נקודה הם כמעט נחנקו והתחילו לנוע באי נוחות במושביהם –

אולי שיכלו את רגליהם מתוך הזדהות לא מודעת. צחקנו והמשכנו בארוחת הצהריים שלנו.

"אם כבר מדברים על ג'יליאן, בנות, אתן מוזמנות לסוסליטו בסוף השבוע הבא, לחנוכת הבית שלהם," הודעתי להן. שתיהן נופפו בידיהן, כאילו כדי לצנן את פניהן הבווערות מהתרגשות. בנג'מין הוא הבחור היחיד שהסכמנו לגביו פה אחד. בכל פעם שהצלחנו לדחוף לג'יליאן מספיק אלכוהול היינו מתוודות בפניה שאנחנו דלוקות עליו ומכריחות אותה לספר לנו סיפורים שקשורים בו. אם התמזל מזלנו והצלחנו למלא אותה ביותר מרטיני מהרגיל... ובכן, פשוט שמחנו לגלות שסקס ממשיך להיות שווה משהו גם אחרי שהגבר שלך כבר עבר מזמן את גיל ארבעים. הסיפור על בנג'מין וחדר הטונגה במלון פיירמונט... וואו. זאת בחורה בת מזל.

"איזה כיף. למה לא נבוא אלייך ונתארגן ליציאה אצלך, כמו בימים הטובים?" מימי צווחה, וסופיה ואני אטמנו את אוזנינו. "כן, כן, אין בעיה, רק מספיק עם הצווחות או שנשאיר אותך לבד עם החשבון," סופיה נזפה ומימי, עיניה נוצצות, חזרה לשבת בנוחות בכיסאה.

לאחר ארוחת הצהריים מימי צעדה לפגישת העבודה שלה בקרבת מקום, וסופיה ואני נסענו יחד במונית.

"אז – החלומות הגסים לגבי השכן שלך. בואי נשמע אותם," היא פתחה ואמרה להנאתו הרבה של נהג המונית. "עיניים על הכביש, אדוני," הוריתי לו כשתפסתי אותו בוחן אותנו מבעד למראה.

הנחתי למחשבותיי לנדוד לחלומות שגמרו אותי כל לילה במהלך השבוע האחרון. אני, לעומת זאת, ממש לא גמרתי – והגעתי עד לקצה מהתסכול המיני שלי. כאשר הצלחתי להתעלם מאו' הייתי בסדר. עכשיו, כשפונקתי עם חלום על סיימון מדי לילה, היעדרותה של או' בלטה עוד יותר. קלייב העדיף לישון על שולחן הטואלט, שם הוא היה מוגן מפני רגליי המתנופפות לכל כיוון.

"החלומות? החלומות טובים, אבל הוא כזה שמוק!" קראתי והטחתי את אגרופי בדלת.
 "אני יודעת. את מקפידה לציין זאת שוב ושוב," היא הוסיפה והביטה בי בזהירות.
 "מה? מה המבט הזה אמור להביע?"
 "כלום. אני רק מביטה כך. את נסערת מאוד ביחס למישהו שנחשב בעינייך לשמוק," היא אמרה.
 "אני יודעת." נאנחתי והבטתי מבעד לחלון.

"את דוקרת אותי."
 "לא נכון."
 "ברצינות, מימי, מה יש לך בכיס, לכל הרוחות? כלי גדול במיוחד?" סופיה צעקה והסיטה את ראשה הצידה כשמימי העבירה את מסלסל השיער דרך שיערה.
 חייכתי ממקום מושבי על המיטה ושרכתי את סנדליי. סלסלתי את השיער שלי לפני שהבנות הגיעו, כך שנחסך ממנו הטיפול המלא. מימי דמיינה שהיא סטודנטית לשעבר בבית ספר למקצועות הטיפול, ואילו היתה יכולה לפתוח סלון יופי בחדר השינה שלה היתה שוקלת זאת ברצינות.
 מימי שלפה מברשת מהכיס שלה והציגה אותה בפני סופיה. היא התחילה לנפח, וסוף-סוף לא רק את המוח.
 ערכנו טרום-מסיבה ממש כמו בימים הטובים של ברקלי, כולל דאקירים קפואים. אמנם השתדרגנו לאלכוהול איכותי ולמיץ לימון סחוט טרי, אבל זה עדיין גרם לנו להרגיש קצת היפריות וקלות דעת.
 "קדימה, קדימה – אי אפשר לדעת את מי תפגשי הערב! את לא רוצה לפגוש את האביר על הסוס הלבן עם שיער שטוח, נכון?"
 מימי נימקה ואילצה את סופיה לפרוע את השיער שלה כדי "לנפח

אותו קצת באזור הכתר." אסור להתווכח – צריך פשוט לתת לה לעשות כרצונה.

"אני לא שטוחה בשום מקום. כשהצמד שלי מוצג לראווה, האביר על הסוס הלבן אפילו לא שם לב שיש לי שיער," סופיה רטנה ואני נתקפתי פרץ נוסף של צחקוקים. ואז שמעתי מהדירה הסמוכה קולות חזקים אפילו יותר מהצחוק שלנו. קמתי מהמיטה והתקרבתי אל הקיר כדי שאוכל לשמוע טוב יותר. הפעם לא נשמע רק קולו של סיימון, נשמעו שני קולות גבריים מובהקים. לא הצלחתי להבין מה הם אומרים, אבל לפתע נשמע מבעד לקירות שיר של גאנו אנד רוזס, בעוצמה שהקפיאה את סופיה ואת מימי במקום.

"מה זה, לכל הרוחות?" סופיה התפרצה וסקרה את החדר כאחות תזזית.

"כנראה שסיימון מעריץ את גאנו אנד רוזס." משכתי בכתפיים, כשאני נהנית מקבלת הפנים של הג'ונגל. קשרתי בנדנה סביב המצח ורקדתי את ריקוד הסרטן של אַקסל הלוך ושוב, להנאתה הרבה של מימי ומול לגלוגה של סופיה.

"לא, לא, לא – לא עושים את זה ככה, טיפשה," סופיה נזפה בקול בניסיון להתגבר על עוצמת המוזיקה, ולקחה לעצמה בנדנה. מימי התגלגלה מצחוק מתחרות-האקסל של סופיה ושלי. כלומר, התגלגלה מצחוק עד לרגע שסופיה התחילה לבלגן את השיער שלה. אז מימי זינקה עליה. סופיה קפצה על המיטה בניסיון להימלט ממנה, ואני הצטרפתי לסופיה. קפצנו מעלה ומטה, צרחנו את מילות השיר ורקדנו בפראות. מימי נכנעה לבסוף ושלושתנו רקדנו כאילו אין מחר. התחלתי להרגיש את המיטה נעה תחתינו, והבנתי שהיא דפקה בעליות בקיר – בקיר של סיימון.

"אז מה אתה אומר על זה! ועל זה! וגם... זה! אף אחד לא דופק על הקירות שלי, אה? חהחהחהחה!" צרחתי בטירוף כשימימי וסופיה התבוננו בי, נדהמות. סופיה ירדה מהמיטה והיא ומימי אחזו האחת בשנייה וצחקו כשהמשכתי לדפוק. התנדנדתי אחורה וקדימה כאילו אני גולשת על גלשן, ודפקתי את גב המיטה שלי בקיר שוב ושוב.

המוזיקה נפסקה בפתאומיות ונפלטתי למיטה כאילו ירו בי. מימי וסופיה סתמו בידיהן זו את פיה של זו, ואני שכבתי על המיטה, ונשכתי את אצבעותיי בניסיון לדכא את הצחוק. הטירוף בחדר דמה לזה שמתפרץ ברגע שמישהו נתפס על חם כשהוא מקשט בנייר טואלט את ביתו של מישהו אחר או כשמישהו צוחק בספסל האחורי של הכנסייה. לא יכולנו להפסיק, ולא יכולנו לא להפסיק.

באנג באנג באנג.

אין מצב. הוא דופק אצלי?

באנג באנג באנג.

הוא בהחלט דופק אצלי...

באנג באנג באנג! נתתי את כולי. לא האמנתי שיש לו חוצפה לנסות להשתיק אותי. שמעתי קולות גבריים מצחקקים.

באנג באנג באנג הוא דפק שוב, והדם התחיל לעלות לי לראש.

הוא כאמת חתיכת מניאק...

לא האמנתי. הבטתי בבנות בתדהמה והן קפצו בחזרה על המיטה לצדי.

באנג באנג באנג דפקנו, שישה אגרופים הוטחו בזעם בגבס.

באנג באנג באנג הגיע בתגובה – והפעם הרבה יותר חזק. כנראה שהחבר'ה שלו הצטרפו למשחק.

"תיכנע, חבוב! אין לך סקס יותר!" צעקתי על הקיר בזמן שהבנות שלי התגלגלו מצחוק.

"לי יש הרבה מאוד, אחותי. זאת את שאין לה!" הוא צעק בכירור מבעד לקיר.

הרמתי את האגרופים שלי כדי לדפוק בקיר פעם נוספת. השמעתי באנג באנג באנג מהצד שלי.

באנג באנג! אגרוף בורד ענה בתגובה ואז השתררה דממה.

"אווווווו!" צעקתי על הקיר ושמעתי את סיימון ואת חבריו צוחקים.

מימי, סופיה ואנוכי הבטנו זו בזו בתדהמה, עד ששמענו אנחה קלה מאחורינו.

הסתובבנו וראינו את קלייב היושב על שולחן הטואלט. הוא החזיר לנו מבט נוקב, נאנח פעם נוספת, ושב לעסוק בליקוק ישבנו.

*

"איזו חוצפה! זאת אומרת, איזו חוצפה מחורבנת יש לבחור הזה! יש לו ביצים לדפוק על הקיר שלי, על הקיר שלי? אני אומרת לכן, איזה חתיכת שם –"

"שמוק, אנחנו יודעות," מימי וסופיה אמרו פה אחד ואני המשכתי בחפירה שלי.

"כן, שמוק!" המשכתי בטירוף. היינו במכונית, בדרכנו למסיבה של ג'יליאן. המונית הגיעה בדיוק בשמונה וחצי, ותוך זמן קצר חצינו את הגשר.

הבטתי החוצה, אל האורות המנצנצים של סוסליטו, והתחלתי להירגע. סירבתי להניח לבחור הזה לעצבן אותי. יצאתי לבלות עם חברותי הטובות ביותר, ועמדתי להשתתף בחנוכת בית נפלאה שאירחה הבוסית הכי טובה בעולם. ואם יתמזל מזלנו, הארוס שלה ירשה לנו לראות תמונות מהתקופה שהיה שחיין בקולג', בזמנים ששחיינים עדיין לבשו ספידו קטנטן. נבהה בתמונות ללא הפסקה ונאנח, עד שג'יליאן תגזול מאיתנו את התמונות. ובשלב הזה היא בדרך כלל גם גוזלת את בנג'מין – למשך הלילה כולו.

"אני אומרת לכן, יש לי הרגשה ממש טובה לגבי הערב. אני מרגישה שמהו עומד לקרות," מימי הביטה מבעד לחלון והרהרה בקול רם.

"משהו יקרה, בזה אין שום ספק. אנחנו נעשה חיים, נשתה הרבה יותר מדיי וקרוב לוודאי שאנסה למזמז את קרוליין בנסיעה חזרה הביתה," סופיה אמרה וקרצה לעברי.

"הממ, חמודה," התגריתי, והיא שלחה לי נשיקה באוויר.

"אוי, אתן מוכנות לעזוב את הרומן הפסודו־לסבי שלכן? אני מדברת אתכן ברצינות," היא המשיכה ונאנחה בקול שנהגה להשתמש בו לפעמים, ושנלקח היישר מהרומן הרומנטי.

"מי יודע? אני לא בטוחה לגביי, אבל אולי את תפגשי הלילה את האביר על הסוס הלבן שלך," לחשתי וחייכתי בחזרה לעבר פניה מלאות התקווה. אין ספק שמימי היא הרומנטית בחבורה. היא משוכנעת שלכל אחד יש נפש תאומה.

אחח... אני פשוט הייתי מסתפקת באו' תאומה.

כאשר עצרנו ליד ביתם של בנג'מין וג'יליאן ראינו מכוניות רבות לאורך הרחוב המתפתל, ופנסים יפאניים מפוזרים בצדי הרחוב. כמו מרבית הבתים הבנויים בנוף ההררי, מהרחוב הבית לא נראה מעניין כלל. צחקקנו כשנכנסנו דרך השער, וחייכתי כאשר הבנות בהו במתקן המשונה שנגלה לנגד עינינו. ראיתי אותו בשרטוטים, אבל עוד לא זכיתי לעלות עליו.

"איזו מין ריקשה דפוקה זו?" סופיה פלטה ואני לא הצלחתי לדכא את הצחוק. ג'יליאן ובנג'מין עיצבו והתקינו גִבְעָלִית, מעין מעלית שעולה במעלה הגבעה ויורדת בחזרה לבית. המצאה מעשית ביותר, אם מביאים בחשבון את מספר המדרגות שצריך לרדת כדי להגיע לבית. בחצר הקדמית של הבית, בצלע ההר, היו גינות מדורגות, ספסלים, ומגוון ערוגות נוי. כולם שולבו בטוב טעם בשבילים מרוצפים, ומוארים בלפידים המלווים את המבקר במורד הגבעה ואל הבית. אבל במצבים כמו חזרה מקניות ובמטלות יום-יומיות, הגבעלית בוודאי הופכת את החיים לקלים יותר.

"גבירותיי, התרצו להשתמש במעלית או שתעדיפו לרדת במורד השביל?" שאל סדרן שהגיע מצידו השני של הקרון.

"אתה מתכוון שאנחנו ניסע בדבר הזה?" מימי צווחה.

"בוודאי, לשם כך הוא נועד. בואו," עודדתי אותן ונכנסתי דרך הדלת הקטנה שהוא פתח בצד הקרון. הרגשתי כמו במעלית סקי, אלא שזו נסעה במורד הגבעה במקום במעלה הגבעה.

"כן, בסדר, בואו נעשה את זה," סופיה אמרה, טיפסה אחריי

וצנחה על המושב. מימי משכה בכתפיה ונכנסה בעקבותינו. "מישהו ימתין לכן למטה. תיהנו מהמסיבה, גבירותיי." הוא חיך ויצאנו לדרך.

הבית התגלה לעינינו כשירדנו במורד הגבעה. ג'יליאן יצרה כאן עולם קסום להפליא. יכולנו להשקיף על המסיבה בעורנו ממשיכות לגלוש למטה בגבעלית, מפני שכבית שובצו חלונות ענקיים.

"וואו, יש כאן הרבה אנשים," מימי ציינה בעיניים פעורות. מאחד הפטיוס בקעו צילי הנגינה של להקת ג'אז.

הרגשתי פרפרים בבטן כאשר הקרון נעצר וסדרן נוסף ניגש לפתוח את הדלת. יצאנו מהקרון, כשעקבינו נוקשים על גבי המרצפות, וקולה של ג'יליאן בקע מתוך הבית. חייכתי מיד.

"בנות! הגעתן!" היא קראה לקראתנו כשנכנסנו.

הסתובבתי בחלל וספגתי בת אחת את המראה שנגלה לעיניי. הבית נבנה כמעט כמו משולש, שקודקודו נקבע בצלע הגבעה והמשכו השתרע כלפי חוץ. רצפות מעץ מהגוני כהה נפרשו תחת רגלינו, והקווים הנקיים של הקירות יצרו ניגוד מרהיב. טעמה האישי של ג'יליאן מודרני ונוח, והצבעים בבית שיקפו את הצבעים המאפיינים את צלע הגבעה שמסביב: גוני ירוק בקבוק חמימים, גוני חום אדמה עשירים, גוני קרם רכים ורמזים של כחול מרין עמוק.

כמעט כל חלקו האחורי של הבית הדרו קומתי נבנה מזכוכית, במטרה לנצל את הנוף המרהיב. אור הירח פיזז על המים במפרץ, והיה אפשר להבחין באורות הרחוקים של סן פרנסיסקו.

דמעות נקו בעיניי כאשר ראיתי את הבית שהיא ובנג'מין יצרו לעצמם, וכשחזרתי והבטתי בה, הבחנתי בהתרגשות שבעיניה. "הוא מושלם," לחשתי והיא חיבקה אותי בחוזקה.

סופיה ומימי מיהרו אל ג'יליאן בהתלהבות, ומלצר התקרב מיד והגיש לכל אחת מאיתנו כוס שמפניה. כאשר ג'יליאן חזרה להתרועע עם האורחים, שלושתנו יצאנו לעבר אחת מהטרסות הרבות כדי להשקיף על הנעשה. מלצרים הסתובבו עם מגשים

עמוסים, ובזמן שנשנשנו פירות ים צלויים ולגמנו מהשמפניה המבעבעת שלנו, סקרנו את הנוכחים בחיפוש אחר פרצופים מוכרים. מובן שרבים מלקוחותיה של ג'יליאן היו שם, וידעתי שאנצל את הערב הזה ליצירת קשרי עבודה, אבל לעת עתה הסתפקתי באכילת החסילונים המשובחים ובהאזנה לסופיה ומימי מחלקות ציונים לגברים.

"אוור, סופיה, אני רואה שם קאובוי ממש בשבילך – לא, לא, רגע, הוא נתפס על ידי קאובוי אחר. הלאה." מימי נאנחה והמשיכה במסע החיפושים שלה.

"מצאתי אותו! איתרתי את הגבר שלך לערב, מימי!" סופיה החניקה צווחה.

"איפה, איפה?" מימי לחשה בתגובה והסתירה את הפה שלה מאחורי חסילון. גלגלתי את עיניי ולקחתי כוס נוספת שהכילה נוזל מבעבע ממלצר שחלף במקום.

"בפנים – את רואה? ממש שם, ליד האי שבמטבח, לובש סוודר שחור ומכנסי חאקי? וואו, ממש לבלוע אותו בלגימה אחת אדוזה..." הממ, גם השיער לא רע, "סופיה הרהרה והצרה את מבטה.

"עם השיער החום המתולתל? כן, אני בהחלט יכולה לעבוד עם זה," מימי אמרה לאחר שהתבייתה על המטרה שלה. "הוא גבוה מאוד. ומי זה החתיך ההורס שהוא מדבר איתו? אם הזנזונת הזאת תואיל לזוז מהדרך," מימי רטנה וזקפה גבה, עד שהזנזונת-כביכול המשיכה סוף-סוף בדרכה ואפשרה לנו לראות בבירור את הגבר המדובר.

גם אני השקפתי על הנוף, ולאחר שהשטח התפנה, יכולנו לראות את הגברים המפטפטים. הבחור הגדול הוא, טוב, גדול. גבוה ורחב – עם כתפיים של שחקן פוטבול. הסוודר הצמוד לגופו החמיא לו, וכשצחק, פניו קרנו. כן, הוא בהחלט הטיפוס של מימי.

לבחור השני היה שיער בלונדיני גלי, והוא הסיט אותו שוב ושוב אל מאחורי אוזניו. הוא הרכיב משקפי חנונים שממש החמיאו לו. הוא היה ארוך ודק ובעל עוצמה. יופיו הקנה לו מראה קלאסי. שלא

תטעו, הבחור החנון הזה יפהפה, וסופיה עצרה את נשימתה ברגע שהבחינה בו.

בעודנו ממשיכות לצפות במתרחש, גבר שלישי הצטרף אליהם וכולנו חייכנו. בנג'מין.

מיד התקדמנו לעבר המטבח כדי לומר שלום לגבר האהוב עלינו בעולם. אין ספק שסופיה ומימי גם שמחו שבנג'מין הוא זה שינהל את טקס ההכרות. העפתי לעברן מבט בזמן ששתייהן הכינו את עצמן; מימי צבטה את לחייה בגנבה, בסגנון סקרלט או'הרה, וקלטתי את סופיה מסדרת את הציצים במקומם. לבחורים המסכנים האלה אין שום סיכוי.

בנג'מין הבחין בנו כשהתקרבנו וחייך אלינו. הגברים פתחו את המעגל ופינו לנו מקום, ובנג'מין עטף את שלושתנו בחיבוק גדול. "שלוש הבנות האהובות עליי! תהיתי מתי תגיעו. דפקתן איחור אופנתי, כמו תמיד," התגרה בנו ושלושתנו צחקקנו. זה מה שבנג'מין עושה לנו – הוא הופך אותנו למתבגרות טיפשות.

"היי, בנג'מין," אמרנו פה אחד ובאותו רגע קלטתי עד כמה אנחנו נשמעות כמו המלאכיות של בנג'מין.

בחור-גדול ומשקפופר עמדו שם וחייכו גם הם, וכנראה המתינו שיציגו אותנו בפניהם, בעוד שלושתנו עומדות ובוהות בבנג'מין. הוא ללא ספק השתבח עם השנים: שיער חום גלי, עם רמזים קלושים לגוון כסוף באזור הרקות; ג'ינס, חולצה בצבע כחול כהה וזוג מגפי בוקרים ישנים. הוא נראה כאילו יצא עכשיו מתצוגת אופנה של רלף לורן.

"רגע, תרשו לי לערוך היכרות. קרוליין עובדת עם ג'יליאן, ומימי וסופיה הן, איך קוראים לזה – בי אפ אפ?" בנג'מין חיך והחווה לעברי.

"וואו, בי אפ אפ? מי לימד אותך סלנג, אבא'לה?" צחקתי והושטתי את ידי ל**בחור-גדול**. "היי, אני קרוליין. נעים מאוד." הוא עטף את ידי בכפו. היא היתה עצומה. הבחור הזה יוציא את מימי מדעתה. כשחיך אליי היה בעיניו מבט משועשע.

"היי, קרוליין. אני ניל. לטיפוס חסר התועלת פה קוראים ריאן," הוא אמר והנהן לעבר **משקפופר**.

"תודה, תזכיר לי את זה בפעם הבאה שלא תצליח לזכור את הסיסמה לאימייל שלך." ריאן צחק בחביבות והושיט לי את ידו. לחצתי אותה והבחנתי בגוון המשגע של עיניו הירוקות. אם סופיה תביא לעולם ילדים עם הבחור הזה, הם יהיו כל כך יפים, שזה יהיה לא חוקי.

כשבנג'מין התרחק, המשכתי לנהל את טקס ההיכרות. קשקשנו קצת, וצחקקתי כשהתבוננתי בארבעתם פוצחים במחול ההיכרות. ניל זיהה מישהו מוכר מאחוריי וצעק, "היי, פארקר, תזיז את הישבן היפיוף שלך לפה ותכיר את החברות החדשות שלנו." "אני בא, אני בא," שמעתי קול מאחוריי והסתובבתי לראות מי מצטרף לקבוצה שלנו.

הדבר הראשון שראיתי היה כחול. סוודר כחול, עיניים כחולות. כחול. כחול מרהיב ביופיו. ואז ראיתי אדום בעיניים, כשזיהיתי למי שייך הכחול.

"הפאקינג דופק בקיר," לחשתי וקפאתי במקום. גם החיוך שלו נמחק אחרי רגע, כשהוא הצליח במשחק זהה-את-הפרצוף. "פאקינג בובונת," הוא הצליח לזהות. הוא קימט את פניו בחמיצות.

בהינו זה בזו והאווירה הפכה מחושמלת. שריקות ופיצוצים. הארבעה מאחורינו השתתקו והאזינו לחילופי הדברים הקצרים בינינו. ואז הם קלטו במה מדובר. "זה וולבנגר?" סופיה צווחה.

"רגע אחד, זאת בובונת?" ניל צחק ומימי וריאן פלטו נחרה. פניי בערו כשעיברתי את המידע הזה וכשראיתי את גיחוכו המלגלג של סיימון הופך לחיוך הזחוח הארור שראיתי באותו הלילה במסדרון – כאשר דפקתי בדלת שלו, גרמתי לו להפסיק לספק את הסחורה לליילָה וצעקתי עליו. כשלבשתי...

"בייבי דול ורדרד. **בוכונת**!" הדם עלה לי לראש וכבר לא יכולתי לעמוד בזה. הרגשתי הרבה יותר מכעס. הרגשתי הרבה יותר מרוגז. הייתי ממש בלב **עיר הזעם**. נעצתי בו את עיניי ותיעלתי את כל המתח למבט אחד ויחיד. כל הלילות נטולי השינה והאו' האבודות והמקלחות הקרות ודחיפת הבגנות והחלומות הרטובים והאכזריים התנקזו למבט אחד. רציתי שמבטי יכניע אותו, רציתי שיתחנן לרחמים. אבל לא... לא סיימון, מנהל מועדון האורגזמות הבינלאומי.

הוא
המשיך
לחייך
בזחיחות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן